

De Bergrede **van Jezus**

te mogen verstaan als

- **DE Weg**
- **DE Waarheid en**
- **HET Leven**

Johannes 14:6

De Bergrede van Jezus

DEEL 2

Kort woord vooraf

De brochure die u nu kunt lezen, is het vervolg, **het 2de deel van De Bergrede**. In dit tweede deel hebben wij de uiteenzetting voortgezet; [het 6de hoofdstuk van het Evangelie naar Mattheüs](#) is thans aan de orde.

Wij verwachten ook ditmaal dat u zult opmerken hoe wijzelf telkens weer geboeid raakten, bij tijd en wijle zelfs pijnlijk getroffen door het vele dat in dit hoofdstuk op ons afkwam.

De gehele bundel, zowel het eerste deel als het tweede, houdt hetzelfde onderwerp in, beide delen vormen in feite één boek. Wie biddend leest en alzó luistert, zal ontdekken dat wij allen mogen geloven dat het straks alles anders zal zijn. Maar òòk dat het hele Christen-leven NU AL VERANDEREN KAN. Dat wil zeggen: dat het in dit aardse leven nú reeds anders kan (zijn) met ons.

De uitdaging in Jezus' Bergrede ligt in het feit dat Hij Zijn discipelen niet alleen héél serieus neemt, maar bovenal dat Hij de Zijnen aanspoort om òòk waar te maken, datgene wat Hij van hen verwacht.

Laten wij ernaar streven om Zijn vertrouwen niet te beschamen. God helpe ons allen. Amen.

Godsvruchtige handelingen behoren:

- In **WAARHEID** te zijn
- In **STILTE** te geschieden
- En **ZONDER OPHEF**

[\(Mattheüs 6:1-8\)](#)

“Hebt acht, dat gij uw [aalmoes](#) niet doet voor de mensen, om van hen gezien te worden; anders zo hebt gij geen loon bij uw Vader, Die in de Hemelen is.” (Mattheüs 6:1)

Als Jezus deze woorden spreekt is het om ons te leren als “grote mensen met verantwoordelijkheidsgevoel” te leven uit het ware geloof en de liefde. Het is ons gegeven om ons verstand te gebruiken; om zelf uit te vinden wáár en hoe wij royaal kunnen zijn in gerechtigheid. Zó, in alle verhoudingen die er in het leven zijn. Juist omdat het allemaal zo anders is dan wat wij (vaak) aanzien voor Christelijk geloofsleven...

Juist omdat het niet gelegen is in het niet zuiver alles wéten; niet in het fatsoen van de zo netjes als eendjes achter elkaar lopende mensen die toch (ieder op zijn beurt) het zijne weten te geven, menende dat het zó wel goed moet zijn; niet in de dwang van te laten en te moeten, gebonden aan heersende moraal en vaste regels; ook niet in het krampachtig vasthouden en blindstaren aan en op dingen en zaken, omdat vrees gekend wordt dat anders de hemel voor ons verloren gaat.

Neen, zó is het niet; en gelukkig maar. Wat Jezus bedoelt komt neer op: geven uit de overvloed van wat mij en ù en òns allemaal is gegeven. Dus feitelijk méér geven dan nodig is? Ja, zó is het; daar komt het op aan. Alléén zo blijft het altijd iets boeiends, iets imponerends om met Jezus' woorden aan de gang te gaan. Natuurlijk alléén vanuit het geloof. Maar, zijn wij misschien geneigd te zeggen, wij hebben ook nog de harde werkelijkheid. Inderdaad, die harde, keiharde werkelijkheid... Situaties, verhoudingen, mogelijkheden en onmogelijkheden zoals Jezus die ziet en bedoelt. Allemaal dingen en zaken waartegen wij optornen; en dat kan behoorlijk pijn doen ook! Wie van ons durft te zeggen dat hij lééft uit die royale gerechtigheid; ja, dat hij kans ziet daaruit te léven. Ook al zegt iedereen: dat kan niet, dat moeten wij dan maar niet doen!

Ach, beste mensen! Vergeten wij niet dat “goede daden” alleen maar die zijn, welke gedaan worden ter wille van God en uit onbaatzuchtige liefde en barmhartigheid! Dat het leven voor sommigen onder ons bijzonder hard kan zijn; zelfs dikwijls onbegrijpelijk hard. Soms is daar de eigen ervaring; maar meestal wéten wij dat uit wat wij zien en horen uit het leven van anderen. Maar welke die mensen ook zijn, en hoe omstandigheden zich ook voordoen, toch geldt altijd: ijdelheids-beweegredenen, òf de verborgen overweging “hoe weldadig goed en mild God of mensen ons wel zullen vinden”, en vooral de eigen voordeel-berekening, dat (als wij anderen helpen, zij als de nood aan de man is, op hùn beurt naar òns zullen omzien) maken, dat de waarde van het geven ijdel blijft in Gods ogen.

Mensen die de ware liefdadigheid omdragen in hun hart zullen altijd trachten om zoveel mogelijk in het verborgene wel te doen. Zo iemand zal zichzelf beschaamd gevoelen bij de gedachte dat anderen hem zouden prijzen voor zijn weldaden. En vooral, omdat hij al wat hij bezit aan roerend en onroerend goed niet eens voelt

als zijn persoonlijk eigendom,... bestemd alleen voor eigen gebruik en genot; maar als door God hem toevertrouwd, om daarmee, als de omstandigheden zich voordoen, anderen te kunnen helpen! Dat bedoelt Jezus. Amen.

“Wanneer gij dan aalmoes doet, zo laat voor u niet trompetten, gelijk de geveinsden in de synagogen en op de straten doen, opdat zij van de mensen geëerd mogen worden. Voorwaar zeg ik u: zij hebben hun loon weg... laat uw linkerhand niet weten, wat uw rechter doet.” (Mattheüs 6:2-3)

Geén ophef a.u.b.! Oòk geen zelftevreedenheid vanwege onze offervaardigheid. Geén melding maken tegenover de buitenwereld, maar ook géén vage opmerkingen tegenover onze naaste omgeving! En met dit alles staan wij nu midden in de zaak die nu aan de orde is... Hier is nu de grote vraag: waarvoor leven wij eigenlijk, en waarvoor doen wij de dingen die wij doen? Wat zit er achter ons denken en doen,... wanneer wij zo vriendelijk mogelijk willen zijn voor onze medemensen? Want, laten wij eerlijk zijn, al deze dingen kosten al moeite genoeg!

Wie nu een blik slaat in de levensspiegel van de Bijbel, die komt tot deze conclusie: daar zit van alles achter,... niet in de laatste plaats, dat wij wat willen zijn,... dat wij wat willen betekenen in de ogen van anderen,... dat wij zo graag erkend willen worden en de kroon willen krijgen, die wij onszelf waard vinden,... die ons dus toekomt.

Hiervoor worden wij gewaarschuwd: *“Opdat uw aalmoes (HSV: uw liefdegave) in het verborgen zij; en uw Vader, die in het verborgene ziet, Die zal het u in het openbaar vergelden”* (Mattheüs 6:4). De mens die inderdaad véél in stilte, in het verborgene doet, wèl-doet en opoffert, is hij die véél voor anderen bidt en hen iets meegeeft van de genezende en immer sterkende kracht die God Zijn kinderen schenkt. Zo iemand leert vanzelf bescheidenheid, omdat hij lééft in het volle besef dat wij, door genade verlore zondaars, uit onszelf machteloze arme mensen zijn die steeds weer opnieuw moeten vragen om meerdere genade om te kunnen (blijven) geven; en dat er geen verdienste is om door te geven wat wij ontvangen. En dat wij alleen dan de vervulling van onze gebeden verkrijgen, als er in ons een diep verlangen leeft om de onuitgesproken noden van anderen te helpen lenigen. Halleluja! **Het is immers alles genade.**

Hoe anders kan het soms in de praktijk toegaan... Die typen van mensen zijn ons bekend genoeg: mensen die met bijpassende gezichten en op een bijpassende toon steeds maar weer hun verdriet en moeilijkheden etaleren,... hoe zwaar zij het wel hebben, en hoe flink zij zich toch weten te gedragen,... wat die buurman wel zei en hoe die kennis hen heeft bewonderd. Ach ja, “zó zijn nu eenmaal onze manieren”. Ongelukkig is hij die naast zo iemand komt te zitten... in de tram, in de bus, in de trein, en noem maar op. Mensen, die urenlang over zichzelf kunnen blijven praten... het enige onderwerp dat (hun) ook nooit verveelt. Hun denken en hun doen is er op gericht: de mensen moeten het vooral zien en wéten: zie je, zó ben ik nu; zó zijn wij... bekwaam hè en onmisbaar; weliswaar te beklagen, maar toch flink,... zien jullie mij, ons, wel?!

Wie zou niet graag gezien willen worden? Dat de mensen merken wat wij wel deden of doen, en wat wij zo al kunnen? Dat aandacht-trekken is aan niemand vreemd, al gaat meestentijds alles vaak geraffineerder en ook subtieler! Vele Christenen willen graag doen wat ze willen, maar het liefst op voorwaarde, dat het gezien, erkend en gewaardeerd wordt. Hoe vaak kijken ze dan niet om zich heen, en denken bij zichzelf:... zien ze het wel, doe ik het niet voor niets? Want, zonder kroon heeft het weinig zin.

En dan zijn er soms tijden dat wij door de mand vallen. Hoe en op welke manier dan?!? Wanneer wij iemand een dienst bewezen hebben, maar waarvoor dan niet wordt bedankt. Hoe diep gekrenkt kunnen wij ons dan wel gevoelen,... en toch zeggen wij dan zo dikwijls: kijk nu eens, daarvoor deed ik het niet hoor, maar...

Wij zijn bereid anderen te helpen, maar worden boos als die ander zich helemaal niet dankbaar, deemoedig (= nederig) of afhankelijk gedraagt, en alles zo maar accepteert. O (!) hoe houden mensen soms van “maskers”,... en die zetten ze dan nog op ook. Als er iemand was Die dat doorhad, dan was het wel Jezus. Als géén ander doorzag Hij het hele spel, en menigmaal stelde Hij het aan de kaak. Achter al die (zogenaamde) menslievendheid zag Jezus dat altijd weer opwellende egoïsme; achter al die (zogenaamde) dienstvaardigheid ontdekte Hij de eierzucht; achter overdreven godsdienstigheid zag Hij verregaande liefdeloosheid; achter al die mooie menselijke gevels,... wit gepleisterde façades, zag Hij de realiteit van het menselijk hart. **Hij – DE HARTENKENNER!**

Om DE Waarheid hebben de mensen Hem gehaat. Jezus in Zijn tijd had de mensen door,... Hij keek door hen heen, zij waren voor Hem naakt en geopenbaard. Scherp waren Zijn woorden toentertijd. Hij heeft nog geen tittel, nog geen jota teruggenomen. Hier gaat het over drie zeer belangrijke dingen in het leven: over GEVEN, over BIDDEN, en dan over VASTEN. Drie dingen waarin vele mensen onophoudelijk bezig zijn met dat Koninkrijk van God,... met het doen van gerechtigheid. Hier laat Hij zien hoe (op welke manier) alles misbruikt wordt en wordt aangewend ten bate van het eigen koninkrijk,... voor de eigen kroon. Wat een stuitende toestanden, en wat een hemelgergende vertoning in die dagen van de Here!

Zou het nú anders zijn? Zijn mensen en tijden heus veranderd? Wie zoiets durft te beweren, die kent zichzelf niet. Jezus vraagt, ja, Hij zoekt mensen die als stille schenkers door de wereld niet worden opgemerkt; die met hun goede gedachten, geleid door de Heilige Geest, met hun warme liefde-gevoelens en hun hartelijk, versterkend opbouwend woord, een bron van zegen zijn voor arme en lijdende mensen,... omwille van Jezus. Geprezen zij de Naam des Heren!

“En wanneer gij bidt, zo zult gij niet zijn gelijk de geveinsden; want die plegen gaarne, in de synagogen en op de hoeken der straten staande, te bidden, opdat zij van de mensen mogen gezien worden. Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.” (Mattheüs 6:5)

Schijnheiligheid was in Jezus' dagen een alledaags vertoon. Zij die door Jezus “geveinsden” worden genoemd, wisten wel te geven,... met de bedoeling dat hun namen zouden worden bekend gemaakt,... dat een ereplaats hen wachtte,... dat andere mensen met de nodige eerbied hun zouden groeten. In onze dagen geven de mensen ook, en soms zelfs meer dan normaal, opdat van hen zal worden getuigd dat zij lieden zijn met een grote mate van “sociale bewogenheid”.

Hoe geveinsden baden kunnen wij opmaken uit Jezus' woorden. Daar wordt nu wel niet meer gebeden op de hoeken van de straten, maar tòch wel zó lang en zó vurig (?), en met alle omschrijvingen van Gods Naam en karaktereigenschappen, dat anderen wel moeten erkennen dat zij te maken hebben met zeer gelovige mensen!

4 Jezus leert ons in De Bergrede dat de eerste voorwaarde voor het bidden dit is, dat alles in ons ècht waarachtig moet zijn; en dat wij onszelf en de wereld om ons heen geheel moeten vergeten. Veelal is bij ons bidden “iets anders” het voornaamste punt. En in zo'n geval wordt het gebed, wat men noemt, een “verdienste”. Het is dan ook daarom en in verband daarmee dat Jezus hier spreekt van “loon ontvangen”, dat degene – die niet in ijdele woorden, maar **met innerlijke kracht en liefde** bidt – daarvoor zal ontvangen. Maar ook alleen dan! Daarom is zelfonderzoek in deze van zo'n groot belang. Ons bidden moet immers geheel vrij zijn van alle bijbedoelingen, want deze trekken ons omlaag en onze geest wordt afgeleid. Wie al bij voorbaat “loon” verlangt ontvangt helemaal niets. Zelfs als wij bidden voor onze persoonlijke noden, behoort ons gebed vrij te zijn van alle berekening en eigenbaat! Wanneer wij willen bidden naar Gods wil en welbehagen¹, moeten wij Gods Geest vragen ons te leiden in ons gebed. Dan zullen wij datgene ontvangen wat wij wensen te ontvangen, om dat met “woekerwinst” in dienst te stellen aan het welzijn van onze naaste(n); zó, dat de Naam des Heren wordt groot gemaakt.

“Maar gij, wanneer gij bidt, gaat in uw binnenkamer, en uw deur gesloten hebbende, bid uw Vader, Die in het verborgen is; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.” (Mattheüs 6:6)

Biddende Christenen zullen hebben geleerd dat (ook al bidden zij midden onder de mensen,... bijvoorbeeld in de Gemeente) de ziel eerst “ingekeerd” moet zijn in de rust, in de stilte van de zoete gemeenschap van de Heilige Geest, waar de wereld wordt vergeten en God wordt gezocht, om alsdan vertrouwelijk met en tot Hem te zijn – zoals een kind zijn aardse vader zoekt en met hem gemeenschap heeft – en Hem om hulp en troost en raad vraagt, waarbij hij nooit wordt teleurgesteld.

“En uw deur gesloten hebbende...”. Inderdaad, niet alleen verkeerde tevredenheid over onszelf, die de kracht aan ons gebed ontnemt, maar òok alle andere gevoelens en gedachten uit ons eigen innerlijk zowel als de invloeden van buitenaf, uit de geestes-stromingen der wereld, moeten allereerst buitengesloten worden uit ons hart en leven. In eigen menselijke kracht kunnen wij dat niet! De Heilige Geest² moet ons helpen, ondersteunen – wat Hij ook zal doen als wij Hem daarom vragen. Hij leert ons dat al wat buiten de stroom ligt van de liefde Gods – die van hart tot hart gaande, ons met God verbindt – is als “troebel water”. Daarvandaan dat reiniging van alles wat ongezond, ongeestelijk en vieselijk is, moet plaatshebben vóórdát heiliging ervaren wordt. Het Woord en meditatie brengen beide in ons leven. Dat heeft Jezus beloofd. Amen.

Wie plotseling, zonder eerder bedoelde REINIGING en HEILIGING, overgaat uit het gewone dagelijkse leven tot gebed, zal ervaren dat vele en velerlei aardse gevoelens en neven-gedachten onze gedachtewereld beïnvloeden... Daar is ordening in alles: als wij hebben gegeten, drinken wij daarna. Zo òok in geestelijk opzicht. Ons vlees is een “speeltuin van de duivel” en deze staat altijd klaar om ons te hinderen en te verhinderen om in gemeenschap te komen met Hem, Die alléén onze ziel kan verzadigen met hemels goed!

Het is ons vlees dat ons tracht mee te sleuren tot de bevrediging van onze zinnen (= zintuigen),... en geven wij toe aan deze verkeerde aandrang, dan is er wel een begin te onderkennen, maar het eind is niet te zien! Tenslotte dienen wij allemaal vooral vastbesloten te zijn om niet alleen te bidden dat onze goede God ons door Zijn lessen en opvoeding tot geestelijk-sterkere kinderen van Hem zal maken, maar vooral dat wij in alles gewillig mogen zijn en blijven om alles aan te nemen wat Hij ons, door zijn gezegende Geest, schenkt.

De apostel Paulus zegt: *“Want ik weet, dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont...”* (Romeinen 7:18a). Maar ook moet de deur van ons hart goed gesloten blijven voor de “geest van zelf-overschatting” en voor de neiging om, tijdens het bidden, zelf te willen uitmaken wat goed voor ons is, zonder te denken aan dat altijd geldende: **“Niet mijn, maar Uw Wil geschiede!”**

“En de Vader... zal het u in het openbaar vergelden.” Zij, die zich zo beijveren om lofprijzingen te incasseren en alle kerkdiensten mee te maken, maar onderwijl in hun gedachten meer bezig zijn met zichzelf op te hemelen, te verheerlijken, vanwege vermeende vroomheid, verlagen niet alleen willens en wetens het wezen

¹ Zie eventueel onze GRATIS studie [“Leer bidden”](#) van CJH Theys. (noot AK)

² Zie eventueel onze GRATIS studie [“De natuurlijke mens en de Heilige Geest”](#) van CJH Theys. (noot AK)

van gebed, maar worden gewoonweg en onverbloemd “schijnheiligen” genoemd. Zij toch maken het gebed tot een waardeloos opzeggen van woorden, kunnen niet rekenen op verhooring, omdat hun bidden niet als gebed geldt in Gods ogen. Hij ziet immers wat er in hun harten omgaat... Belust als zij zijn op het loon van geprezen te worden. Wie echter in nederigheid en zonder opsmuk bidt, die ontvangt alles wat hij nodig heeft voor lichaam, ziel en geest. Zijn oprechte Godsvrucht zal ook eenmaal door degenen die buiten zijn worden erkend en geëerbiedigd. Zó zal hij in het openbaar, door de in het verborgen in hem werkende Heilige Geest, zijn loon ontvangen! God meet alles af naar Zijn maatstaf en is in alle dingen getrouw. Zogenaamde godsdienstigheid en medemenselijkheid, waar mensen zich voor te staan vergapen, zijn veroordeeld bij God.

“En als gij bidt, zo gebruikt geen ijdel verhaal van woorden, gelijk de heidenen; want zij menen, dat zij door hun veelheid van woorden zullen verhoord worden.” (Mattheüs 6:7)

Wij vragen ons misschien af, bij het lezen en overdenken van deze woorden: “is dit nu nog wel actueel?” Is dit nog wel van onze tijd,... zo’n godsdienstigheid? Werd zoiets als een typisch probleem gekend in de tijd van die veinzende Farizeeërs!? Vandaag de dag gebeurt zoiets toch niet meer! Nù geldt veel meer om het geloof verborgen te houden toch?! Trekt de hedendaagse Christen zich niet hieraan op en zegt dan: daarom is het heus niet nodig om nog te bidden wanneer je in een restaurant aan tafel zit. Beter om het gebed dan maar te laten of om het “stiekem” te doen, want het moet vooral niet opvallen dat je bidt. **Voor velen is het heel erg moeilijk om Christen te zijn in deze boze wereld.** Zelfrechtvaardiging voor moedwillig verzuim is altijd “in” geweest!!

Eenvoud is altijd het kenmerk van het ware! Zo luidt een bekende zegswijze. Want met de veelheid van woorden in het gebed hebben wij in de regel op het oog, verkeerde en zelfzuchtige bijbedoelingen te verbergen. O (!) wat zijn wij toch arme stumperds. Staat er niet duidelijk vermeld: “*alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen van Degene, met Welke wij te doen hebben.*” (Hebreeën 4:13b)

BIDDEN IS GEEN RUILHANDEL DRIJVEN met God!! Deze opvatting huldigen de heidenen, en Jezus zegt dat wij er voor moeten zorgen hun niet gelijk te worden. Vooral is dit gezegd tot degenen die een ambt dragen en in een zekere bediening staan. Vooral van hen wordt verlangd dat zij niet het voorbeeld zullen volgen van die redenaars die menen dat bij het “stichten van de hun toehorende Gemeente” hun kracht moet bestaan in een stroom van stichtelijk-schijnende woorden, die òf vlot uitgesproken òf letterlijk van het papier opgelezen worden, maar welke geen inhoud van geestelijk voedsel en de Zalving van Gods Geest missen.

Bidden is dan ook niet het offeren op het altaar van de afgod van eigen geleerdheid, noch het verkwisten van krachten door alles letterlijk op te lezen wat tevoren werd opgetekend en toevertrouwd aan papier... Bidden is ook niet het streven naar ijdelheids- en zelfbevrediging, om alzó doende door een verblinde kudde van toehoorders te worden beschouwd als een verheven afgezant des Heren, vanwege de veelheid van mooi klinkende woorden, waaraan de Zalving van Gods Geest ontbreekt.

Waarachtig gebed, vanuit de eenvoud van het hart, maakt dat wij juist een afkeer krijgen van al dat “preken van papier”, dat slechts bestaat in de kunst van met veel mooie woorden te verbergen dat wij feitelijk niets te geven of te zeggen hebben; in het kort: géén boodschap hebben ontvangen met de sanctie (= bekrachtiging, erkenning of goedkeuring) van de Heilige Geest. Het zijn alsdan allemaal “dode woorden” waaraan de bezielende kracht en macht van de Heilige Geest ontbreekt. Wij hebben van Hem het volgende geleerd: wie niet tevreden is slechts een “spreekbuis” te zijn voor datgene wat van Boven wordt gegeven, of getoond door de Heilige Geest ten tijde dat gesproken moet worden om het door te geven aan anderen, is niet alleen in zijn eigen geest onwillig, weerstrevend en eigenzinnig, maar zo iemand wordt ten leste niet meer goed bruikbaar in de dienst van God!

God verlangt van hen die tot Hem in het gebed komen slechts één offer, namelijk de in onze zielen ontvangen en wonende liefde tot Hemzelf! Déze is **de kern van ware Godsvrucht**, en al het andere moet hiervoor wijken. Déze liefde maakt dat wij niet alléén bidden, maar bovenal Hem zullen “aanbidden”. Halleluja! Amen. Is het eerste “vragen”, het tweede is “geven” – en dat is dus meerder. Wanneer wij met dat offer komen, zullen wij door Hem worden verhoord.

“...uw Vader weet, wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt.” (Mattheüs 6:8b)

Niettemin verlangt God dat wij bidden... dat wij tot Hem zullen komen. Laten wij dat dan ook doen in alle oprechtheid, en onze gedachten en verlangens in het gebed dan niet altijd weer richten op dezelfde dingen en zaken. Maar laten wij Hem in alle eenvoud toevertrouwen wat wij stoffelijk, maar bovenal geestelijk van node hebben, opdat Hij ons nog meer zal bekwamen, sterk zal maken en volhardend in lofzang en dankzegging,... in aanbidding. Dàn wijken alle andere dingen uit ons leven,... worden wij genezen van onze dwaasheden om meer te willen en te beloven dan het weinige waartoe wij, zwakke mensen, met onze “goodwill” in staat zijn. God zij de glorie!

Het “Onze Vader”

(Mattheüs 6:9-13 en Lukas 11:2-4)

“Gij dan bidt aldus...” (Mattheüs 6:9a)

Het is mogelijk op velerlei manieren te bidden! Het Gemeentelijk leven van gelovigen leert ons dit. Eén ding willen wij hier al direct zeggen: Het “Onze Vader” is méér dan “een gebed”! Het is, in algemene zin, het voor tijd en voor eeuwigheid geldend voorbeeld voor alle manieren (vormen) van bidden, waarin ons de voornaamste en onmisbare hoofdvorauswaarden duidelijk worden gemaakt, welke aan ieder oprecht gebed gesteld worden, wil er een “horen” en een “verhoren” zijn in de hemel! Het “Onze Vader” is het Bijbelse antwoord op de vraag: “Hoe moet onze innerlijke gesteldheid zijn, en welke eisen moeten wij bewust stellen aan ons eigen denken en voelen”...

“Onze Vader, Die in de Hemelen zijt!” (Mattheüs 6:9b)

Wanneer Christenen bidden, zo dienen zij in de eerste plaats hun “geloofsogen” te richten naar die “plaats” waar God in werkelijkheid woont: DE HEMEL. Het is “onze en niet mijn Vader, Die in de Hemelen zijt!” Opdat wij niet zullen vergeten dat God de Vader is van allen die zich door de wedergeboorte “kinderen Gods” weten – ook al zijn er onder hen mensen die wij als onze vijanden beschouwen, en dat ook hen het dagelijks brood toekomt en dezelfde opvoeding en hulp en vaderlijke liefde, waar wij voor de onzen en voor onszelf om vragen in het gebed. Ook dat moeten wij leren, dit alles van harte te gunnen aan degenen die ons het meest tegenstaan, en die wij innerlijk (helemaal ten onrechte!) zo dikwijls Gods hulp en liefderijke zorg onwaardig achten of misgunnen.

Als “kinderen Gods” behoren wij tot de “familiekring van wedergeborenen”, en daarom zegt Jezus dat wij behoren te bidden: “**Onze Vader**”, omdat Hij wil dat wij er aan zullen denken in ons dagelijks gebed, niet alléén tot Hem te komen, maar gezamenlijk – met alle anderen, ook al zijn deze niet in persoon aanwezig. Jezus wil dat wij in onze gedachten, in eendracht en in liefde verenigd zullen zijn met allen die tot dat grote gezin van God behoren. Laten wij aan Kaïn denken! Zullen wij onze ogen moeten neerslaan als God ons vraagt: “Waar is uw broeder?” (zie [Genesis 4:9b](#)). Die broeder die wij (wellicht om een nietszeggende reden of meningsverschil) liever niet als een broeder gedenken. Misschien wel tot vijand rekenen.

“**Onze Vader**”... omdat Jezus wil dat wij er altijd aan zullen denken dat de levende God alleen Zijn kinderen tegemoet komt met “alle geestelijke zegeningen in Christus” (zie [Efeze 1:3b](#)). Glorie voor Hem!! Doch niet alléén met geestelijke zegeningen, maar ook met de stoffelijke dingen. Met Hem als “Herder” zal ons niets ontbreken. Dit is waarlijk het voorrecht van het kinschap Gods. Daarom behoort om – God-Zelfs-wil – ons gebed altijd een gebed te zijn uit het diepst van ons hart. Want het is de grootste ongerijmdheid om God “Vader” te noemen, maar te denken dat Hij de meest op de voorgrond tredende eigenschap zou missen, namelijk: “Vader-liefde”. Dat is: het verlangen om liefde aan Zijn kinderen te schenken en verlangen naar de wederliefde van die kinderen! Want al “zien” wij Hem niet; wij “voelen” Hem des te méér! Want **God is LIEFDE**, en die liefde stort Hij uit in onze harten. Deze machtige ervaring doet ons weten dat Hij lééft. Halleluja! Amen. Pas dan leren wij het ware bidden, als wij begrepen hebben,... als wij ook ervaren hebben, dat God – als de onzichtbare Geest,... als de levende Christus – in ons woont en Zich openbaart. Hoe valt dan bij dit “bewust-zijn” alle onrust, alle droefheid, alle neerslachtigheid, alle moedeloosheid, waarmee wij zo dikwijls ons bidden beginnen, van ons af. Verruimd en opgelucht, ontlast en gereinigd van kwellende gedachten, tweestrijd en somberheid... Voorwaar, daar is de overwinning BIJ èn DOOR èn IN “**onze Vader** Die in de hemel woont”.

“Uw Naam worde geheiligd.” (Mattheüs 6:9c)

Gods Naam is heilig. Als Jezus hier zegt: “Uw Naam”, dan bedoelt Hij daarmee de “volheid van Naam”. Deze wordt in de Bijbel geopenbaard als zijnde: **Here-Jezus-Christus** en is de 3-Enige NAAM van de 3-Enige **God!** Deze is “de Naam Die bóven alle namen is”. Hoe behoort deze te worden “**GEHEILIGD**”. Wat wil dit zeggen? In de diepste zin van het woord: “apart gezet”. Afgescheiden van alles. Van alles wat maar enigszins als heiligschennend werkzaam is of kan zijn... Deze woorden uitspreken heeft in de eerste plaats tot doel dat wij onszelf eraan zullen herinneren dat wij met onze daden en al onze andere levensuitingen de Naam en de eer en het aanzien van God hier in de wereld behoren hoog te houden.

Als wij ons kinderen Gods durven te noemen, dan moeten wij ons ervan bewust zijn dat elke onheilige daad, iedere slechte gedachte, alle liefdeloosheid en onrecht, waaraan wij ons schuldig maken, een meewerken is aan de ontheiliging van Zijn Naam! Ten eerste tegenover God Zelf, maar vooral tegenover de wereldling, die onze God beoordeelt naar wat hij ziet van hen die beweren geestelijk uit Hem geboren te zijn, en die daarom Zijn Naam hebben hoog te houden door hun handel en wandel. Voor zo ver wij het mogen verstaan bestaat de ware heiliging van Gods Naam hierin: als Zijn kinderen met alle ernst ernaar streven, zó door de Heilige Geest veranderd te worden, dat (overal waar wij onder anderen verschijnen...) het heldere licht van waarheid, van de liefde Gods, van vrede en vreugde van ons uitstraalt, opdat ons verkeren met en onder anderen tot zegen zal zijn. Het levens-voorbeeld van de eerlijke Christen is dan ook het meest krachtdadige middel om ook anderen te winnen voor Christus en Zijn Koninkrijk. Amen.

“Uw Koninkrijk kome.” (Mattheüs 6:10a)

Kinderen Gods en Zijn dienstknechten in het bijzonder moeten ervan doordrongen zijn dat Gods Oppermachtige Regering over het hele mensdom niet kàn komen als niet het verlangen, het zuchten, maar vooral het jagen daarnaar dagelijks onderhouden wordt. Ware Christenen moeten allang ingezien hebben dat, zonder dat, de tegenwoordige wereld ten ondergang gedoemd is! Maar, het is niet genoeg dat wij alleen dit verlangen levendig houden door te bidden: *“Uw Koninkrijk kome”*... Wij behoren onszelf te doordringen van het feit dat wij zelf (hoe gebrekkig nog ook!) onderdanen zijn en burgers van Zijn Koninkrijk.

Welke consequenties zijn hieraan verbonden? God als onze Koning te erkennen sluit in dat wij ons nooit (nòch door de invloed van wat in de wereld “als geoorloofd wordt beschouwd” – nòch door de dwang van wereldse potentaten) mogen laten verleiden om die dingen te doen die in strijd zijn met wat de wetten van Gods Koninkrijk ons voorschrijven! Het is daarom Jezus’ wil dat wij geheel ons hart en geheel ons verstand en geheel onze ziel moeten (toe)wijden aan alles wat de groei van dat Koninkrijk “binnen in ons” kan bevorderen, opdat Hij nù al, door de Heilige Geest, moge regeren en ons kan klaar maken voor die komende dag, waarop Hij Zijn Koninkrijk ³ letterlijk zal vestigen op aarde. Hem zij de glorie!

“Uw wil geschiede, gelijk in de hemel, alzo òòk op de aarde.” (Mattheüs 6:10b)

7 De waarde van ons bidden staat in onverbrekkelijk verband met het heden, want de toekomst ligt verborgen in Gods Hand. Daarom worden wij elke dag geconfronteerd met de vraag: “hoe zal het ons mogelijk zijn om te doen wat God van ons wil, ... tenminste ten opzichte van die dingen die ons persoonlijk leven betreffen”. Hieruit volgt vanzelfsprekend dat wij het ons (vooral als wijzelf anderen hebben te leiden...) steeds tot een taak moeten stellen God iedere dag te bidden dat Hij ons genade mag schenken, opdat wij steeds méér een helder begrip mogen verkrijgen van Zijn HEILIGE wil. Daarbij hebben wij echter te bedenken dat wij geen levenloze “voorwerpen” zijn die zich laten meedrijven op elke golfslag van de levenszee. Oòk zijn we geen passieve “werktuigen” zonder een vastgerichte wil. Toch verlangt God van ons dat wij (luisterend naar Zijn Stem en Zijn ingevingen in ons door Zijn Geest) ons geheel en al in dienst zullen stellen van wat wij, door genade, mogen verstaan als “Gods wil”, ... als datgene wat Hij van ons verlangt. Net zoals Zijn dienaren in de hemel alleen zullen handelen overeenkomstig Zijn wil, alzó behoort dit eveneens te geschieden hier op aarde door allen die Zijn discipelen zijn. Dat kan òòk op aarde, door de Heilige Geest Die in ons werkt en ons aards leven kàn, wil en ook zál inrichten en besturen, opdat Gods Naam zal worden groot gemaakt. Iedere dag is daar de ervaring voor kinderen Gods dat (waar een bewuste wil is om Hem te dienen), er vanzelf ook gehoorzaamheid is in alles, zodat Zijn wil wordt gedaan.

Vooraf zij die gevolg hebben gegeven aan hun roeping, en als gevolg daarvan een ambt bekleden en dien-tengevolge door Gods wondere genade ook in een dienovereenkomstige bediening mogen staan, om het leven van anderen met vaste hand te leiden, behoren altijd weer zichzelf te doordringen van het gebod: “Niet mijn wil, o God, maar “Uw wil GESCHIEDE”. Amen.

Wie niet zó in alle oprechtheid kan bidden, heeft Hem – Die Zijn leven vrijwillig voor ons gaf – niet lief; zijn godsdienst is ijdel, ... waardeloos! *“Uw wil geschiede”*... omdat wij dan alleen God lief kunnen hebben en gelukkig kunnen zijn, als wij diep overtuigd zijn dat Hij, als onze Hemelse Vader, uitsluitend datgene wil en ons schenkt wat in Zijn ogen goed is – de verwerkelijking dus van ons eigen levensgeluk.

Onze ervaring in het geloofsleven is: twijfel maakt het voor ons altijd moeilijk om onze begeerten over te geven aan Gods wil. Kennen wij daarentegen diep in ons hart die verlossende liefde van God, zo welt altijd in dat hart het verlangen op dat alles toch zo moge komen als Hij het over ons beschikt! En dat altijd en overal. En tenslotte sluit ons bidden dat Gods HEILIGE wil moge geschieden ook in dat wij de door ons vastgestelde richting van onze levensweg niet star blijven vasthouden en niet onwrikbaar mogen vastleggen, maar dat wij altijd zullen belijden: “zo de Here wil en wij leven”... Wanneer wij maar steeds tevreden het leven van elke dag aanvaarden, nooit meer de neiging voelen om te morren, te klagen, te murmureren, of in verzet te komen, maar rustig en opgewekt voortgaan de opgedragen taak te volbrengen (onverschillig of die zwaar is of licht), hetzij wij arm zijn of rijk, ziek of gezond, laag op de maatschappelijke ladder en daardoor door de wereld niet meegeteld of zelfs miskend, ofwel met roem overladen en door velen geëerd worden, ... dån pas bezitten wij de grootste schat welke een mens hier op aarde måg en kàn bezitten. Dån zal het altijd een vreugde zijn te mogen zeggen: **“De wil des Heren geschiede.”** (Handelingen 21:14b)

“Geef ons heden ons dagelijks brood.” (Mattheüs 6:11)

Voor menigeen klinken deze woorden wat vreemd. Te moeten bidden nota bene voor dat waarvoor men zelf hard moet werken. Staat er niet geschreven: *“In het zweet uws aanschijns...”* (Genesis 3:19a). Het komt niet zo maar uit de hemel vallen, ... de gebraden duiven vliegen ons niet zomaar in de mond. Integendeel; en bovendien hebben wij allemaal wel mat méér nodig dan dagelijks brood! Toch is één ding waar en niet af te wijzen: wie bidt, zegt in wat hij bidt iets wezenlijks – over zijn leven, over zijn wijze van leven, enz... Oòk met woorden, als boven geciteerd.

Laten wij eens bij het begin beginnen, en wel met **“BROOD”**. Vragen, bidden, om wat wij allemaal “broodnodig”

³ Zie eventueel onze GRATIS studie [“Wat de Schrift leert over het 1000-jarige Rijk van de Here Jezus Christus”](#) van E. van den Worm. (noot AK)

hebben. Niet meer, maar ook niet minder. Help ons, o Heer, dat wij met volharding en opgewektheid datgene zoeken wat wij nodig hebben voor het onderhoud van ons dagelijks leven, want dat is de eerste noodzaak voor ieder schepsel. Daar is het andere woordje “DAGELIJKS”... Jezus wil dat wij zullen bidden om “brood” dat méér dan voldoende is voor onderweg,... reisproviand”! Bidden dus om dat “geestelijk voedsel voor onze geestelijke groei tot geestelijk-volwassenen”, want dat is het gróte doel, zonder hetwelk ons leven hier op aarde geen waarde heeft! Feitelijk is het dus bidden dat God ons in leven wil houden ter wille van Zijn verheven bedoeling met ons,... dat Hij ons geeft wat wij zo hoogst nodig hebben om onze roeping te (kunnen) vervullen. Maar dat wat wij bóven al het andere broodnodig hebben is: HET BROOD DES LEVENS – **Jezus Zelf!** Want er staat geschreven: “**Ik ben het Brood des Levens**” (Johannes 6:48). Bovendien heeft Jezus gezegd: “*Want het Brood Gods is Hij, die uit de hemel nederdaalt, en Die DE WERELD het leven geeft*” (Johannes 6:33). En het wordt ons nog duidelijker als wij verder lezen: “*Dit is het Brood, dat uit de hemel nederdaalt, opdat de mens daarvan ete, en niet sterve. Ik ben dat Levende Brood, dat uit de hemel nedergedaald is; zo iemand van dit Brood eet, die zal in der eeuwigheid leven. En het Brood, dat Ik geven zal, is Mijn vlees, hetwelk Ik geven zal voor het leven der wereld. De Joden dan streden onder elkander, zeggende: Hoe kan ons deze Zijn vlees te eten geven? Jezus dan zei tot hen: Voorwaar, voorwaar zeg Ik ulieden: Tenzij dat gij het vlees van de Zoon des mensen eet, en Zijn bloed drinkt, zo hebt gij geen leven in uzelf. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven; en Ik zal hem opwekken ten uitersten dage. Want Mijn vlees is waarlijk Spijs, en Mijn bloed is waarlijk Drank. Die Mijn vlees eet, en Mijn bloed drinkt, die blijft in Mij, en Ik in hem. Gelijkerwijs Mij de levende Vader gezonden heeft, en Ik leve door de Vader; alzo die Mij eet, dezelve zal leven door Mij.*” (Johannes 6:50-57)

8

HET AVONDMAAL! Het herkenningsteken van de Gemeente van Jezus Christus is: “brood breken en uitdelen met dankzegging”... Hij deed zó, en wát en hoe doen wij? Vanuit déze Schriftuurlijke gezichtshoek schijnt er een nieuw licht over “alles en allen”. Wij, gelovigen en kinderen Gods,... wij worden gewoonweg genoodzaakt om onze hele manier van leven opnieuw te bezien. Hier de vraag om een nieuwe “levensstijl” – méér **Christus-GELIJKEND!**

Dat wij daarom meer en meer hongeren naar dat Hemelse Brood dat Gijzelf zijt, o Here! Want, wij belijden dat dit Brood het enige is waardoor al onze verlangens gestild zullen worden,... waardoor degene die daarvan eet en in het geloof weet te “nuttigen”, niet langer gekweld wordt door de onverzadigbare honger naar die veelheid van velerlei stoffelijke genietingen van deze wereld, die ons steeds maar wéér doen verlangen naar méér, en kwelling, onrust en onvrede in ons verergeren. Wie zó eet, die zal kunnen bidden:

“En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.” (Mattheüs 6:12)

Eten van dit Brood is “deel hebben aan Hem” Die zegt: “*Die Mijn vlees eet, en Mijn Bloed drinkt, DIE BLIJFT IN Mij, EN Ik IN HEM*” (Johannes 6:56). En als Hij in ons blijft, dan zal Hij ons ook vrij maken van al datgene, wat ons tot ongeluk van ons leven is. Innerlijke vrede, vanwege een zuiver geweten, is één van de doeleinden van ons bidden. Alleen al daarom moeten wij van harte onze schuldenaren vergeven, omdat vergevingsgezindheid voor onze eigen gemoedsrust onontbeerlijk is. Bedenk, alle wrok en haat betekent lijden voor onszelf! “**Gelijk òòk wij vergeven...**” Het is iets dat al is gedaan, en niet iets dat nog geschied moet. Laten wij dit goed inzien. En laten wij dit nu eens niet alleen individueel stellen, maar één en ander ook bekijken in gróter verband,... in Gemeentelijk verband. Dan wil het vorenstaande betekenen: “een Gemeente, waarin geloofsgenoten, kinderen Gods, elkaar vergeving schenken”.

In die eerste Christen-Gemeente was dit een hóógst belangrijk punt. Het betekende “de test” voor hun gebedsleven. Laten wij het goed begrijpen... Betekent ons hele geloofsleven niet een “leven uit Gods vergeving”? Tenminste, dit is voor ons: het Evangelie! Heeft Hij, Jezus, niet gebeden: “*Vader, VERGEEF het hun...*” ([Lukas 23:34b](#)). Dan moeten Christenen ook beseffen dat zij onmogelijk bij God kunnen aankomen om vergeving, wanneer zij in het hart nog kwalijk-nemerij omdragen en haatdragend zijn. Hoe vreemd het ons ook in onze oren klinkt, tòch is het waar: **Vergevingsgezindheid is het ware kenmerk van schuldbelijdenis!** En dat eerste gevoelen kan in ons zijn, wanneer wij zelf ervaren hebben hoeveel ons is vergeven en hoeveel er straks nog vergeven moet worden!

Daar moet dus niet alleen VERGEVING ontvangen zijn, maar òòk VERGEVING GESCHONKEN WORDEN. Hier is dus sprake van een Goddelijke wisselwerking om Christus’ wil. Amen.

Onderstrepen wij even dat woordje: “GELIJK...” Jezus heeft Zijn discipelen willen leren dat:

- ten eerste: waarachtige vreugde alleen gekend wordt als waarachtige zonden-vergeving ook ervaren wordt en
- ten tweede: **God** en ONZE NAASTE onverbrekkelijk aan elkander verbonden zijn.

In dit “gelijk” ligt het bovenstaande verankerd. Wij willen in verband met het voorgaande nog opmerken dat vergeving in wezen een kostelijk “geschenk” is. De sterkste persoon staat machteloos tegenover vergeving. Hij voelt zich klein, hij kan niets terugdoen. Hij heeft slechts te ontvangen – het IS goed. “Vergeven”, zoals Jezus dat bedoelt, is niet “zo-maar-vergeven”: zand er over en dan verder net doen of er niets gebeurd is; want, laten wij eerlijk zijn, iedereen maakt wel eens fouten, en zijn wij niet allemaal zondaars! Zo-maar-vergeven wordt niet serieus genomen. Niet gewoon zand-er-over en [klaar is Kees](#); neen, maar alles bloot leggen,... schuld belijden. Als zoiets niet gebeurt, is er geen sprake van vergeven. Als wij alleen maar “dragen en verdragen”, dan is ook dàt géén vergeven; want dan blijft het een eenzijdige zaak.

Vergeven is tweezijdig; dat wil zeggen dat beide partijen erbij betrokken zijn, en dat betrokkenen het heel nauw moeten nemen. Het houdt in dat we samen een nieuw begin maken, dat beide partijen alles vergeven EN òòk vergeten! Oòk “schoonpraten” zoals zo velen graag doen, is géén vergeven. Wie vergeeft toont daarmee aan dat hij de zaak ernstig opneemt, en dat hij van de betrokkene houdt, omdat hij wil dat voortaan iets nieuws gekend wordt.

Het is precies hetzelfde wat God met ons doet. God verdoezelt niets. Hij zegt waarop het staat; fout is fout en verder geen gezeur, geen gelamenteer (= gejammer), geen excuses. En als God ons oordeelt en constateert dat wij fout zijn, dan zegt Hij dat ook; en dan betekent dat, dat hij van ons houdt en van ons verwacht dat wij inzien dat Hij teleurgesteld over ons kan zijn. Vergeven betekent dan ook dat een nieuwe, diepere verhouding zich ontwikkelt ten opzichte van hem die werd vergeven. Halleluja!

Waar werkelijk vergeven wordt, daar weten partijen ook dat zij met elkaar verder kunnen gaan in een wezenlijk vernieuwde verhouding, en niet meer achterom kijken. Wie (en een ieder neemt dit voor zichzelf!) zèlf niet vergeven kan, die heeft in zijn eigen leven de blijdschap van vergeving nooit ervaren,... die weet nog steeds niet wij hij (in Christus – AK) is!!

“En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.” (Mattheüs 6:13a)

9

Met déze woorden van Jezus zitten wij een beetje in verlegenheid; en misschien is dát voor velen van ons wel het moeilijkste gedeelte van het “Onze Vader”. Daar ligt in deze bede een “tweevoudige betekenis” opgesloten. En deze komt tot uitdrukking in het volgende:

- ten eerste in déze zin – Leid Gij **ons** Vader, opdat wij niet in verzoeking komen om kwade dingen te doen en/of te denken! Waarmee wij erkennen dat wij volkomen onbekwaam zijn om, zonder de eminente (= voortreffelijke) leiding van Gods Geest, onszelf ervoor te behoeden dat wij ons niet telkens weer laten verleiden om verkeerde dingen te doen.
- ten tweede in de zin van – Leid Gij ons, **Vader**, opdat (als wij in verzoeking komen) wij tenminste nooit een onherstelbare, en vooral niet voor anderen, schadelijke val zullen doen.

Hoe of het ook zij, verzoeking is altijd gevaarlijk. Je ziet het, je merkt het, maar je weet nooit waar die ophoudt en waar je terecht komt. Bovendien, wat kan de mens in verzoeking niet allemaal overkomen! In de Bijbel lezen wij veel over verzoeking. Ondoorzichtige situaties waarin men kan geraken, en waardoor een verkeerde keuze wordt gedaan,... verkeerde beslissingen worden genomen. Het is net als wanneer wij in de mist moeten rijden. Wij rijden prompt de verkeerde kant op, en als het nu maar blijft bij hotsen en botsen,... maar dan zijn er vaak wel ongelukken met de nodige verwondingen en zo, maar het is nog veel erger wanneer wij... de afgrond in rijden!!

Jezus wéét waarover Hij spreekt. Van Hem profeteerde de profeet Jesaja: “...een Man van smarten, en... VERZOCHT in krankheid,...” (Jesaja 53:3b). In Mattheüs 4:1b staat van Hem geschreven: “...om VERZOCHT te worden van de duivel”. Het is de duivel die ons van God wil aftrekken. En hij doet dat middels “imitatie”, nabootsing. Hij is “de grote aap van God”. Hij kan zó spreken, dat het volstrekt logisch en aannemelijk lijkt,... net alsof wij God Zelf horen. De satan verschijnt dan als “een engel des lichts” (2 Korinthe 11:14b). Hoe moeten wij oppassen! Met deze “imitator Dei” (= imitator van God) is niet te spelen. Zijn rol, beginnend in de Hof van Eden, is nog lang niet uitgespeeld. Straks gaat het profetisch Woord in vervulling: “Ik zag een ander beest uit de aarde opkomen, en het had twee hoornen, **des Lams hoornen gelijk...** En het doet grote tekenen,... En verleidt degenen, die op de aarde wonen,...” “...en het maakt dat allen het beeld zullen aanbidden.” (zie Openbaring 13:11-15 en 13:8⁴) Een uiterst listige tegenstander. Hoe subtiel zijn zijn werken! Daar waar de Geest van God Zich manifesteert en Zijn werken openbaar worden, waardoor Jezus wordt verheerlijkt, dáár staat de loerende duivel ook klaar en beidt (= wacht op) zijn tijd, om op het voor hem meest geschikte ogenblik binnen te dringen met zijn verleidende “kunstgrepen” waarmee velen worden verzocht. Hoe moeten wij wakende zijn; vooral de ouderlingen in de Gemeente; zij die tot het opzienersambt geroepen zijn. Maar, het is niet genoeg dat de oudsten alléén waken; de hele Gemeente moet niet ophouden om God te bidden de Geest der genade en der gebeden bij voortduring werkzaam te willen doen zijn in Zijn Lichaam. En dan is daar ook het voortdurende gebed van alles: “Houd ons zó vast, o God, dat wij niet terechtkomen in een situatie, waar wij geen raad mee weten en waarin wij geen uitweg zien... en als wij dan toch daarin terechtkomen, onder Uw toelating, blijft Gij ons dan zó vasthouden Here dat wij er niet aan ten onder gaan”.

De apostel Jakobus spreekt van: “Acht het voor grote vreugde, ... wanneer gij in **VELERLEI VERZOEKINGEN valt**” (Jakobus 1:2), en in vers 12 vervolgt hij met deze woorden: “Zalig is de man, die **VERZOEKING VERDRAAGT**; want als hij **BEPROEFD** zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen, welke de Here beloofd heeft aan degenen, die Hem liefhebben”. Niet alleen de duivel,... òòk ons eigen vlees is een kwade herder, en luisteren naar de stem van het vlees heeft velen gebracht in een geestelijke dood,... afgeslagen van DE Weg,... weggelokt van God met een onweerstaanbare zuigkracht! Dezelfde apostel zegt: “Niemand, als hij **VERZOCHT** wordt, zegge: ik word van God **VERZOCHT**; want God kan niet VERZOCHT worden met het kwaad, en Hijzelf VERZOEKT niemand. Maar een iegelijk wordt **VERZOCHT**, als hij **door zijn eigen begeerte** **AFGETROKKEN** (HSV: meegesleurd) en **VERLOKT WORDT**.” (Jakobus 1:13-14)

Wij kunnen alleen maar bouwen op Hem Die bewezen heeft machtig te zijn om ons te bewaren: “**Mij IS**

⁴ Zie eventueel onze GRATIS studie met ‘vers voor vers’ UITLEG van “Openbaring 13” van CJH Theys. (noot AK)

GEGEVEN ALLE MACHT in hemel en op aarde” (Mattheüs 28:18b). Jezus Zelf heeft dit gezegd tot Zijn discipelen. Wat zullen wij dan nog vrezen? Wij hebben de belofte: *“Zo weet de Here de godzaligen UIT DE VERZOEKING TE VERLOSSEN...”* (2 Petrus 2:9a). Dank Here! Uw Woord houdt stand. Amen.

“Want van U is het Koninkrijk, èn de kracht, èn de heerlijkheid, in der eeuwigheid, amen.”

(Mattheüs 6:13b)

Het *“Onze Vader”* eindigt met een volheerlijke belijdenis van de discipel des Heren. Wie zó kan bidden maakt anderen duidelijk dat er in zijn leven iets wezenlijks gebeurd is. Wát bedoelen wij hiermee? Hij, die zó kan bidden, is met Jezus Christis op weg gegaan,...” de weg naar Vaders Huis” met de vele woningen. Die zal verder wandelen als eertijds Abraham heeft kunnen doen: in geloofskracht en slechts vertrouwend op Hem Die hem eenmaal riep uit het Ur der Chaldeeën. Wij hebben van Abraham dit getuigenis: *“...hij verwachtte de stad, die fundamenten heeft, welker Kunstenaar en Bouwmeester God (Zelf) is”* (Hebreeën 11:10). Oók Mozes, de dienstknecht Gods, heeft zich zijn leven lang vastgehouden aan de onberouwelijke beloften Gods; en van hem staat geschreven: *“...want hij hield zich vast, als ziende de Onzienlijke...”* (zie [Hebreeën 11:24-29](#))

Waarlijk, wie als discipel Jezus nawandelt, ervaart de totale omkeer in zijn leven. Door genade “doet hij de gehele wapenrusting Gods aan, opdat hij kan (blijven) staan (of: standhouden) tegen de listige verleidingen van de duivel” (zie [Efeze 6:11](#)). Onder het gaan wordt Jezus’ discipel alsmaar sterker, **door de inwonende Geest**, en kan zeer positief getuigen dat de inspiratie-bron van al zijn bidden èn denken èn doen als pelgrim, het *“Onze Vader”* is. Amen.

Bovenbedoelde belijdenis willen wij “De lofprijzing van het gebed” noemen. De gelovige bidder belijdt ten volle dat alleen God het recht heeft op ons leven,... dat het niet in onze, maar alleen in Zijn macht staat om onze verlangens en levensplannen te leiden en op te lossen naar Zijn wil en welbehagen; en dat het doel moet blijven: de verkondiging van de dood des Heren totdat Hij (weder)komt. Het is de Heilige Geest Die de bidder(s) leert, dat het *“AMEN”* waarmee dit gebed besluit, méér is dan een gelaten en gebruikelijk: “het zij zó”. Het betekent oók: “IN DER DAAD”... “IN WAARHEID”. Waardoor en waarmee ons de weg duidelijk wordt gewezen die wij hebben te gaan, om tot Hem, **“onze Vader”**, te kunnen naderen.

Gods Geest waarschuwt ons dat wij Zijn Naam niet heiligen, maar ontheiligen, als wij Hem roemen met de mond, maar er niet naar léven en niet die werken doen, welke Hij ons opdraagt! En tenslotte, dat wij het recht niet hebben Hem *“onze Vader”* te noemen en aan te roepen om hulp en verhooring als wij “lauw” en onverschillig, als vreemden, voor Hem staan. Als wij niet, als liefhebbende kinderen, dankbaar alles doen om Hem te behagen, en om dat éne verlangen van onze Vader te vervullen, en dat Hij – als het enige tegengeschenk – van ons vraagt, namelijk: **Hem lief te hebben boven alles en allen...**, dat is: zonder steeds en voor alles loon te verwachten!... Als wij niet tot Hem komen met dat offer, welke in hoofdzaak alléén dáárom waarde voor Hem heeft, omdat Hij wéét dat wij daardoor zèlf gelukkiger zullen worden en blijven. Waarlijk, hier in DE Bergrede van Jezus wordt het héle Evangelie concreet samengevat en in praktijk gebracht.

Wat verhinderd verlost te worden

Te weinig vergevingsgezindheid

“Want indien gij de mensen hun misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u vergeven. Maar indien gij de mensen hun misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uw misdaden niet vergeven.” (Mattheüs 6:14-15)

Hier leren wij het zo duidelijk: VERGEVEN IS LOSLATEN! Het vasthouden van ergernissen in ons gevoel, in onze gedachten,... het niet willen laten voorbijgaan van al die onaangename dingen die anderen ons hebben aangedaan, en die wij toch al lang genoeg “herkauwd” hebben, wreekt zich op onszelf!!

Ieder mens is geneigd om uit valse schaamte zijn kwaadheid niet bloot te leggen, maar die te verstoppen. Wat is dan het gevolg? Dit soort wrokken over wáár of vermeend onrecht wordt tenslotte iets “ziekelijks”,... en ons geestelijk leven wordt erdoor vergiftigd. God laat ons opdraaien voor al deze gevolgen, want Hij weet dat “ondervinden de beste leermeester is”. En wie niet luisteren wil moet maar voelen, zei onze aardse vader altijd.

Vasthouden aan het aardse, en aan verkeerde neigingen

- **Vasten naar Gods wil**
- **Vasten in schijn**

(Mattheüs 6:16-18)

Hier worden wij wederom gesteld voor een intens menselijk probleem. Dat waar wij het al over gehad hebben, namelijk die verwoede poging om een kroon te (ver)krijgen,... om gezien en erkend en gewaardeerd te worden,... om toch maar iets te betekenen,... om mee te tellen als mens onder de mensen. En dan nog niet eens altijd vanuit onze hoogmoed,... als wel eerder vanuit onze angsten en onzekerheid. Want in al dergelijke gevallen blijft er geen grond over om op te staan. Wij hebben alsdan het gevoel met ons leven ergens in de lucht te blijven hangen, omdat wij ernaar verlangen, ernaar snakken, mensen te ontmoeten die ons zeggen dat wij zó waardevol zijn,... dat ons bestaan zinvol is,... dat wij heus niet voor niets leven. Heerlijk en strelend voor ons vlees; maar zó is het echt niet! Jezus zegt ons dat **het ware vasten is: het vrijwillig en bewust DAGELIJKS** al die ontberingen en beperkingen van ons gewoon menselijk leven aanvaarden, welke onvermijdelijk zijn in het leven van een ieder die zich (in navolging van Jezus) wijdt aan een onbaatzuchtig discipelschap!

In eerder genoemde verzen wordt ons bij herhaling geleerd eerst een blik te slaan in ons innerlijk, opdat wij allereerst onze eigen nood leren verstaan. Zodra worden wij hiervan overtuigd, of verbreking des harten volgt, zodra wij onze nood volmondig belijden. Gebrokenheid waartoe de Geest Gods ons leidt ontstaat door bewustwording van onze ongerechtigheid en de behoefte aan verlossing. Dan wordt ons hart vervuld met vergevingsgezindheid jegens anderen, met barmhartigheid en mildheid. Halleluja! En dit willen wij voorop stellen: alle eerlijke kinderen Gods die zich, voor de vervulling van wat hen door Jezus wordt of is opgedragen, zoveel zullen moeten ontzeggen, zullen daarvoor uit Zijn hand beloning ontvangen; al is het ook op een geheel andere wijze, dan die welke de mens van en in de wereld verwacht voor zijn hard werken en volhardend streven!

Want het “loon”, als wij hiervan mogen spreken, van de uit geloofsovertuiging “vastende” – dat wil zeggen: van degene die zijn verlangen naar “gewoon-menselijk-genieten” van het leven onderdrukt en/of matigt, ten-einde God des te béter te kunnen dienen – is: **De opwekkende en bezielende kracht van de Heilige Geest in de mens cultiveren, onderhouden!** Het is de vrede van een rustig geweten, van een – door de werkingen van Gods Geest – geestelijk-evenwichtig leven,... de onzichtbare band van liefde en eensgezindheid met God, die hem ook verbindt met zijn geloofsgenoten,... en bovenal de vreugde van te zien en te weten dat zijn leven (naarmate hij geestelijk toeneemt in groei...) steeds meer tot zegen is van hen, met wij hij in aanraking komt. Zij, die déze overtuiging hebben en déze onbaatzuchtigheid kennen, zullen altijd opgewekt en vol levensmoed werkzaam zijn en blijven. Zolang wij daarbij echter nog met een naargeestig gelaat rondlopen, lange en droge gezichten trekken, bewijzen wij dat ons offer niet wordt gebracht met de ware Liefde en het Vuur van de Heilige Geest. Want ware offers, ter wille van God, kunnen nooit gepaard gaan met somberheid, droefgeestigheid en zo meer; maar uit zich altijd door gepaste geestdrift! Halleluja!

Wat bedoelt dit vasten naar de Schrift? Wat beoogt het?? Het zich onthouden van alles wat ons nog te zeer hecht aan het leven van alle dag... van wat ons neertrekt of in enig opzicht schaadt en daardoor ongeschikt maakt om nog dichter bij God te komen en bruikbare en nuttige arbeiders te kunnen zijn in Zijn Wijngaard hier op aarde, is een “heiligen” van ons geloofsleven!! Maar zolang de ware beweegredenen van dit vasten slechts is om daardoor in eigen ogen “een heel bijzonder mens” of een uitverkorene te lijken, of opdat de mensen van ons zullen zeggen: ziet (!) een toonbeeld van vroomheid van een bekeerd mens, die bijna een heilige is,... heiligen wij niet ons geloofsleven en daardoor onszelf, maar maken wij ons tot “schijnheiligen”. Dan behoren wij ook tot degenen waarvan de Bijbel getuigt, dat wij “geveinsden” zijn. Dat wil zeggen, dat wij ongeschikt zijn om ons op te houden in Zijn Koninkrijk. Want het “kenmerk” van de geheiligde mens is dat heel zijn wezen zuiverheid van bedoelingen en blijmoedigheid uitstraalt, waardoor ook zijn geloofsgenoten zullen worden aangegrepen; terwijl daarentegen het gezicht van de schijnheilige onzuiver en volkomen duister is. Daarvandaan Jezus’ vermaan:

“En wanneer gij vast, toont geen droevig gezicht, gelijk de geveinsden; want zij mismaken hun aangezichten, opdat zij van de mensen mogen gezien worden, als zij vasten. Voorwaar, Ik zeg u, dat zij hun loon weg hebben.” (Mattheüs 6:16)

In dit verband is het goed wanneer wij ons op de hoogte stellen van Gods wil. Wij lezen dan in het Boek Jesaja, hoofdstuk 58, vers 6: *“Is niet dit het vasten, dat Ik verkies: dat gij losmaakt de knopen der goddeloosheid, dat gij ontdoet de banden van het juk, en dat gij vrij loslaat de verpletterden, en alle juk verscheurt?”* Hoe makkelijk wordt “loon” verbeurd, wanneer het vasten slechts “een schouwspel” is! Vasten, gedreven door de Heilige Geest, moet altijd een verborgen daad zijn en blijven. Het is een zaak tussen het individu en zijn God. Wij

onderscheiden met betrekking tot al het vorenstaande twee aspecten; namelijk een hemels en een aards aspect. Schematisch opgesteld, komen wij tot het volgende:

HEMELS aspect

“Onze Vader” Markus 14:36, Romeinen 8:15, Galaten 4:6 ⁵

“In de Hemelen”

“Uw Naam” Naam van de 3-Enige God (DE Godheid).

“Geheiligd” Afgezonderd (apart gezet)

“Uw Koninkrijk” Een hemelse sfeer op aarde.

“Uw wil geschiede” Gods wil is wet en geldend voor tijd en eeuwigheid.

AARDS aspect

Overeenkomstige Schriftuur.

Hemel-rijk.

Volheid van Naam: Kolossenzen 3:17 en Filippenzen 2:9+11 ⁶

Bedoeld voor het leven op aarde (het heden).

Als “nieuwe mensen” opgewekt met Christus.

Vergeving, verzoening, voortdurende gemeenschap, vrede en blijdschap!

“Maar gij, als gij vast, zalf uw hoofd, en was uw aangezicht; opdat het van de mensen niet gezien worde, als gij vast, maar van uw Vader, Die in het verborgen is; en uw Vader, Die in het verborgen ziet, zal het u in het openbaar vergelden.” (Mattheüs 6:17-18)

12

“Zalft uw hoofd!” Zalven met olie... Dat wij de wil des Heren zullen verstaan: dat de Heilige Geest, de “Olie des hemels” ons zal vervullen,... dat Hij ons zal aanzetten tot waarachtig vasten!! **“Niet door kracht, noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden”** (Zacharia 4:6b), zó spreekt God in het profetisch Boek Zacharia. ⁷

Dat wij – in de kracht van de Heilige Geest – de op de verkeerde plaats uitbrekende brand van onze hartstochten zullen weten te blussen, opdat die heilige vlam van verlangen naar loutering van het hart zal worden aangewakkerd, met als gevolg dat al wat daarin verkeerd is, worde uitgebrand! Dat de Zalving van Gods Geest zal maken dat wij eerlijke en rechtvaardige rechters zullen zijn die oprecht oordelen over eigen fouten, gebreken en tekortkomingen,... tot goede scherp-onderscheidende rechters, die onder de suprême leiding van de Heilige Geest ernaar blijven jagen om te mogen zijn, wat God wil dat wij zullen zijn in waarheid!! Amen. De blik van binnen en de handeling van buiten worden geheiligd door het doen van Gods wil. **Geestelijk vasten is:** wanneer ons oor vast, en dat is, niet luistert naar andere stemmen dan die van God de Heilige Geest... wanneer ons oog zich vrijwillig sluit voor de begeerten van het vlees, voor de hoogvaardigheid des levens,... Wanneer onze handen vrijwillig zich onthouden van verboden vruchten. Dat al onze hongerende zintuigen en ons dikwijls verwaasde hoofd zich zullen afkeren van alle verleidingen,... ijdelheden des levens. Dát is het ware vasten, waar niemand van buitenaf iets van ziet, en waar geen mens ons om prijst, maar dat het rijke loon reeds draagt in zichzelf, omdat het alleen rekening houdt met God, de Schepper van alle dingen. Amen.

Het zal ons, om verlost te worden van wat ons innerlijk hindert en ons leven tot een “last” maakt, weinig baten als wij ter wille van het oog van de wereld ons alleen onthouden van die dingen waarmee wij ons de afkeuring van onze omgeving op de hals halen, òf wanneer wij ons bepaalde wereldse vermaken of onmatigheid in eten en drinken ontzeggen.

Het ware vasten, zo moeten wij al hebben begrepen, verlangt van ons dat wij leren ons te onthouden van die innerlijke verkeerde gedachten en begeerten die de wereld niet, maar God des te stilliger, ziet! Nogmaals: het loon van dit ware vasten is geen uiterlijke roem noch wereldse hulde-betuiging, maar steeds toenemende rust, wassende vrede, en sterker-wordende liefde van God in onze zielen. Er staat geschreven: **“Het pad van de rechtvaardige is geheel effen...”** (Jesaja 26:7a); en... **“Het pad van de rechtvaardigen is gelijk een schijnend licht, voortgaande en lichtende tot de volle dag toe”** (Spreuken 4:18). Gode zij alle dank en prijs in Jezus’ Naam!

⁵ Markus 14:36, “En Hij zei: Abba, Vader! alle dingen zijn U mogelijk; neem deze drinkbeker van Mij weg, doch niet wat Ik wil, maar wat Gij wilt.”

Romeinen 8:15, “Want gij hebt niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar gij hebt ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen, door Welke wij roepen: Abba, Vader!”

Galaten 4:6, “En overmits gij kinderen zijt, zo heeft God de Geest van Zijn Zoon uitgezonden in uw harten, Die roept: Abba, Vader!”

⁶ Kolossenzen 3:17, “En al wat gij doet met woorden of met werken, doet het alles in dn Naam van de Heere Jezus, dankende God en de Vader door Hem.”

Filippenzen 2:9+11, “Daarom heeft Hem ook God uitermate verhoogd, en heeft Hem een Naam gegeven, welke boven allen naam is. ... 11 En alle tong zou belijden, dat Jezus Christus de Heere zij, tot heerlijkheid van God de Vader.”

⁷ Zie eventueel onze GRATIS studie met ‘vers voor vers’ UITLEG: **“De eindtijd-profetieën van de profeet Zacharia”** van E. van den Worm. (noot AK)

Maak de rechte (= juiste) keus

Stel geestelijke schatten boven aardse rijkdommen

(Mattheüs 6:19-34)

“Vergadert u geen schatten op de aarde, waar mot en roest ze verderven, en waar de dieven doorgraven en stelen; maar vergadert u schatten in de hemel, waar geen mot of roest ze verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen.” (Mattheüs 6:19-20)

Jezus spreekt hier over “schatten” – RIJKDOM. Als wij de inhoud van dit Schriftgedeelte goed willen verstaan, zo moeten wij één en ander tezamen beschouwen met wat in het “Onze Vader” geschreven staat, namelijk: **“Leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze”** (Mattheüs 6:13a). Het is de boze, de duivel, die ons verzoekt. De wegen waarlangs hij werkt worden in de Bijbel genoemd. Wij noemen deze hier naast elkaar: **“het vlees”** – **“de ogen”** – en **“de grootheid des levens”**. In 1 Johannes 2:16 wordt ons deze WAARSCHUWING gegeven: **“Want al wat in de wereld is, namelijk de begeerte van het vlees, en de begeerte van de ogen, en de grootheid des levens, is niet uit de Vader, maar is uit de wereld.”**

13

Als de duivel kans ziet om onze ogen gevestigd te houden op de rijkdommen van deze wereld, zo kunnen wij gemakkelijk ertoe worden gebracht om aardse schatten te verzamelen. En wanneer wij hieraan onze kostbare tijd geven, onze krachten, onze ijver, zo zal het niet lang duren of ons geloofsleven wordt op een verkeerde wijze beïnvloed. Het gevolg is, dat wij in vele verzoeken vallen... Nu zegt Jezus dat wij niet moeten streven naar overdadig bezit van geld en aardse goederen en dat wij ons hart daarop **niet** moeten plaatsen; maar dat wij ons moeten bezighouden met het vergaren van **hemelse rijkdom**. Stoffelijk bezit kan wel voor een korte tijd genotsbevrediging brengen, maar nooit de blijvende vreugde en blijdschap welke Gods Geest ons kan schenken.

Het verzamelen van aardse goederen wordt tenslotte een bron van onrust en teleurstelling, ja... tot verleiding om te zondigen! Behalve geld zijn er ook nog vele andere aardse schatten, waarnaar hier op aarde wordt gejaagd; bewonderd te worden door de mensen – jagen naar hoge onderscheidingen, naar hogere rang en macht in de wereld – naar roem en eer... maar, dit alles maakt en is het werkelijke leven NIET voor degene die Jezus wil volgen. Laten wij in dit verband denken aan wat Jezus gezegd heeft tegen de rijke jongeling. Alle aardse goed vervuilt en verouderd zo snel. Ze worden zo gauw verteert door mot en roest. Door de MOT van de niet te verzadigen honger naar eer en roem. De mens die geheel leeft in deze sfeer en daarin opgaat, zal van de “mot” het meeste last hebben. Eerzucht en bezits-koorts hebben nooit bevrediging gebracht. Integendeel! De mens wordt erdoor voortgejaagd en wordt er een slaaf van! Streef, zegt Jezus, naar het vermeerderen van de schatten van ziel en geest, door **de Heilige Geest** Zijn heilzaam werk te laten blijven doen. Wanneer wij ons aan Hem onderwerpen, zal Hij ons leren “oefenen in de godzaligheid”. Daar is een kostbare raadgeving voor iedere Christen in het 3de hoofdstuk van Paulus’ Brief aan de Kolossenzen: **“Indien gij dan met Christus opgewekt zijt, zo zoekt de dingen die BOVEN zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. BEDENKT DE DINGEN, DIE BOVEN ZIJN, niet die op de aarde zijn”** (Kolossenzen 3:1-2). Willen wij dit?

En de “mot” en de “roest” doen hetzelfde werk: VERDERVEN en staan in onverbreekelijk verband met “kleding” en materie. En deze dragen het stempel van vergankelijkheid. God verwacht van Zijn kinderen dat zij zich bezig houden met **de eeuwige dingen**. Stoffelijke rijkdommen moeten wij met “losse handen” vasthouden. Wat wij hiermee bedoelen? Zij zijn ons nooit gegeven om ons te binden! In een mensenleven wordt wat wij “zien” en “grijpen” gevolgd door “keuze en “beslissing”... Zo zal het altijd zijn: of God of satan – of Christus of de **Mammon** – of hemel of hel – of zegen of vloek. Aan **ons** is de keus en de beslissing. Hoe hebben wij de leiding van **de Heilige Geest** nodig!

“Dieven die doorgraven...” Ja, niet alleen in letterlijke zin, maar ook in figuurlijk opzicht. Aardse zorgen en besommeringen van hen die zich toeleggen op het vergaderen van aardse schatten zijn... ALS DIEVEN IN DE NACHT VAN HUN LEVEN die hen beroven van rust en slaap, en gedurende de dag de toch al zo weinige vrede ondermijnen. Laten wij ons wachten (= op onze hoede zijn, oppassen) voor “de zorgvuldigheden des levens”!! **“Schatten in de hemel...”** Inderdaad, alleen deze “schatten” vormen een eeuwig-blijvend bezit! De hartverwarmende liefde en zonnige blijdschap van God in ons, blijft steeds ons eigendom en grootste schat, omdat daar geen einde is. Gode zij dank door Jezus Christus!

Wie zó wil leven vult zijn leven met andere, met nieuwe “prioriteiten”. Ons belang ligt niet hier, waar alles vergankelijk is, maar Boven, waar ons leven **met Christus** verborgen is in God. Niet bedrukt door het tobben over wat is, of morgen misschien kan komen; niet langer bezwaard door het besef van schuld, die Jezus op Zich heeft genomen, maar voorgoed verlost van kwellende ergernissen en nutteloze zorgen en angsten van de naar stoffelijke, aardse bezittingen jagende mens. **O, wat een voorrecht hebben wij in Jezus Christus!** Amen. Deze zijn schatten, waaraan de mot niet knaagt,... de roest niets kan veranderen, noch de dieven graven om ze ons af te nemen.

“Want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.” (Mattheüs 6:21)

Inderdaad, waar het hart is, dáár is de bron van het leven. Als wij met hart en ziel ons leven wijden aan de

belangen van Gods Koninkrijk, dan worden wij **door Gods Geest** hoe langer hoe meer losgemaakt van deze wereld en van wat van de wereld is. Wat ons aankleeft wordt als het ware "losgeweekt". Alle dingen zijn mogelijk bij Hem. Van onze kant is slechts overgave geboden – hoe langer hoe meer. Dit wordt niet alleen gevraagd van de Christen als individu, maar ook van de verzameling Christenen als Gemeente: **het Lichaam van Christus**. Wanneer er een voortdurend gemeenschappelijk opkweken is van wat ontvangen is of wordt van de Heilige Geest, daar gaat de Gemeente leven in een andere, vernieuwde levenssfeer van de Geest! Worden de Geestesgaven openbaar tot eer en verheerlijking van de Gever van alle Gaven.⁸ En straks volgen de vruchten. Zij zijn niet van deze aarde!

Wij zijn het God verschuldigd om de geestelijke bezittingen, die Hij ons heeft gegeven, om te zetten tot heil en zegen voor anderen. Wij, als Christenen, moeten niet doen zoals de mensen van de wereld, die heel hun levensdoel slechts richten op wat stoffelijk en voorbijgaand (= vergankelijk, niet blijvend) is,... hun ziel zozeer daaraan hechten dat (wanneer straks alles afgebroken wordt en uit elkaar valt...) hun ziel eveneens gedoemd is te verderven!! Het menselijk hart is immers bedoeld de buidel te zijn waarin wij de geestelijke rijkdom dragen,... de bewaarplaats, bestemd om dat eeuwig goed te bewaren zolang als wij hier op reis zijn naar het Vaderhuis. Wij ontvangen dan telkens weer opnieuw uit de eeuwigheidsbron van Gods onuitputtelijk Hart, met hetwelk wij, door Gods gezegende Geest, onzichtbaar verbonden blijven. Halleluja!

14

Zolang als de Heilige Geest in ons hart troont, veroudert ons hart niet. Het zal altijd blijven kloppen voor Christus en Die gekruisigd. Hierin ligt het geheim van de Christen-pelgrim, die geestelijke rijkdommen en de wondervolle gemeenschap van de Heilige Geest van veel groter waarde acht dan alle aardse bezit. Want het is toch zó dat datgene wat wij voor het hóogste bezit aanzien, en als een kostbare schat beschouwen, daaraan schenken wij ook ons hart en onze beste krachten; daarin leven wij zelfs,... daarmee worden wij één, en daarmee zullen wij ook eenmaal ons lot moeten delen. Wij willen dit ook nog anders schrijven, met de bede dat wij het allen zullen verstaan. Datgene waaraan wij blijvend ons hart verpanden, dat is ook de uitverkorene van onze geest; en daarmee zullen wij straks ook één zijn in leven en dood en haar schatten zullen dan ook de onze zijn! Schatten van eeuwig vrede en rusten in God, als wij ook alles over gehad hebben voor God en Christus. Maar een schatkamer aan waardeloze dingen, een opslagplaats van ijdele spullen, van dwaze, onverstandige gedachten en gevoelens, die alleen maar onrust brengen en hartstochten die pijn doen en kwellen,... als ons hart geopend en verkocht is voor alleen minderwaardig genot dat de "wereld" heet. Wereldzin en wereldgelijkvormigheid, zoals die in de laagste vormen van materialisme en leugen, met onnatuurlijke, kunstmatige middelen, die de honger van onverzadigbare begeerten tevergeefs trachten te stillen. Daarom moeten wij, bij het verzamelen van wat wij als schatten aanmerken, goed opletten waarop wij onze zinnen in dit leven hebben gesteld, en waaraan wij onze krachten besteden! Opdat wij, aan het einde gekomen van onze levensbaan, niet zullen moeten constateren dat wij slechts waardeloze schatten hebben vergaderd, die onszelf geen heil hebben gebracht en niemand tot zegen zijn geweest. Integendeel,... die ons in geestelijke zin arm, blind en naakt hebben gemaakt, wanneer wij op het door God aangegeven uur voor Hem zullen moeten verschijnen, om verantwoording af te leggen,... want het oog is de kaars van het lichaam!!

"De kaars van het lichaam is het oog; indien dan uw oog eenvoudig is, zo zal uw hele lichaam verlicht wezen; maar indien uw oog boos is, zo zal geheel uw lichaam duister zijn." (Mattheüs 6:22-23a)

Als datgene waar wij het oog op hebben slechts van stoffelijke aard is, zal ons oog gelijk zijn aan een "lamp" waarvan het glas met stof en vuil bedekt is,... en zal het er donker uitzien in de binnenkamers van ons hart! Als de doeleinden die wij najagen niet duidelijk en helder zijn,... als onze begeerten en motieven niet rein en zuiver zijn, zullen onze ogen blind blijven voor de rijkdommen van Gods Geest! Wanneer onze ogen de vreugdevolle dingen in ons geestelijk leven niet meer kunnen zien, zijn onze ogen "ziek". Nog erger: wanneer diezelfde ogen daarbij ook nog niet eens zien kunnen dat de zon bij anderen in het water schijnt, dan zijn die zieke ogen "boos" geworden. De goeden onder ons ontvluchten ons dan, willen alsdan geen omgang met ons, omdat zij daarvan geen enkele zegen ontvangen, doch alleen onheil.

"Indien dan het licht, dat in u is, duisternis is, hoe groot zal de duisternis zelve zijn." (Mattheüs 6:23b)

Als wij alles doen om de liefde Gods in de "lamp van ons innerlijk leven" brandend te houden, om met het licht daarvan anderen te verlichten,... is vanzelf alles licht in ons eigen hart! Maar,... als deze liefdesvlam van God de Heilige Geest, die tot taak heeft om licht uit te stralen, door wereldzin tot de laag neerbrandende vlam van hartstocht afzinkt en alsdan gaat flakkeren en zelfs walmen, waardoor het glas van onze ziel bedekt wordt met roet,... dan zal de duisternis waarin wij leven groot en afschrikwekkend zijn!

⁸ Zie eventueel onze GRATIS studie "[De Gever en Zijn Gaven](#)" van CJH Theys. (noot AK)

Zonder zorgen... God zorgt

Het EEUWIGE LEVEN, meer dan het tijdelijke leven

(Mattheüs 6:24-25 en Lukas 12:22-23)

Allereerst deze opmerking... men kan wel twee heren dienen als beider belangen samengaan en niet strijdig zijn; maar niet beiden tegelijk als "opperste heer" onderdanig zijn. Dat is niet mogelijk. En men kan nóóit beiden dienen wanneer zij als strijdende heren tegenover elkander staan! Niemand kan God – Die onbaatzuchtige liefde van ons verlangt, en wil dat wij het geestelijke leven boven het aardse stellen – dienen, en tegelijkertijd heimelijk (= stilltjes... in het verborgen) blijven voortgaan zoveel mogelijk profijt te trekken van de stoffelijke en zelfzuchtige voordelen, die het dienen van eigen begeerten ons brengt!! Want de liefde van God en de zuigkracht van het wereldse staan lijnrecht tegenover elkaar en zijn onverenigbaar als licht en duisternis, als hemel en hel, als waarheid en leugen, als goed en kwaad! Het éne tracht ziel en geest omhoog te trekken, op te heffen, terwijl het andere ze daarin wil vasthouden door onze belangstelling daaraan te binden,... aan het stoffelijke wel te verstaan.

15

Wie God oprecht liefheeft moet onvermijdelijk zijn eigen begeerten om een "afgod te maken" van wereldse genietingen opgeven; anders wordt hij gewis en zeker een slaaf van zijn eigen zinnelijke begeerten, die hem gaan overheersen. In de Bijbel vinden wij een goede raad – hoe kan het ook anders?! "*Laat ons afleggen ALLE LAST, en DE ZONDE, die ons lichtelijk omringt, en laat ons met lijdzaamheid lopen de loopbaan, die ons voorgesteld is; ZIENDE op de Overste Leidsman en Voleinder van het geloof, Jezus...*" (Hebreeën 12:1b-2a).

Ja, maar... Neen, geen "ja-maars"! Maar is dit dan ook nog nodig, na alles wat wij nu al gehoord en gelezen hebben? Zó vraagt menigeen onder ons, totdat hij ontdekt tot wie Jezus deze woorden gesproken heeft. Tot welke mensen en in welke situatie. Bedenk allereerst dat **Hij** deze woorden **Zelf** gesproken heeft; zij kwamen uit Jezus' eigen mond en niet uit één of ander boek vol van levenswijsheden,... niet uit een succes-agenda van Elsevier of zo. Jezus heeft zó gesproken tot Zijn discipelen, tot mensen die op weg waren naar... het kruis! Wat wachtte hen vele rijke ervaringen. Hoeveel zouden zij moeten opgeven en loslaten; en wat zou hun lieder deel zijn straks. Als wij in dit licht Jezus' woorden bezien, dan krijgen ze een "nieuwe diepte",... gaan wij ervoor zitten om deze onder de loep te nemen,... om ze te overdenken...

"Niemand kan twee heren dienen..." (Mattheüs 6:24a)

"...gij kunt niet God dienen EN de Mammon." (Mattheüs 6:24c)

Jezus' bedoeling is, om ons te doen verstaan dat Hij ons uit de slavernij van zonde heeft gehaald, en dat Hij ons geplaatst heeft in een geheel andere, nieuwe situatie! Hierin zijn een heleboel dingen niet meer nodig; ja, een heleboel dingen kunnen niet meer worden gedaan. Wij kunnen dan niet meer leven zoals iedereen leeft, en wij behoeven ons dan niet meer druk te maken over die dingen waarover iedereen zich nog druk maakt, want in ons grote en krachtvolle geloofsleven gelden nu andere "normen en prioriteiten"; is alléén nog van waarde en belang **wat Jezus zegt**. En wat Hij gesproken heeft tot Zijn discipelen toentertijd, dat spreekt de Heilige Geest tot ons allen NU, VANDAAG,... IN DIT UUR. Laten wij daarom trouw blijven aan onze grote keus; vasthouden aan de eens genomen beslissing. Daar valt nog heel wat uit te werken voor onszelf.

Jezus stelt ons ook met dezelfde woorden voor de grote keus: wat willen wij nu feitelijk en waar koersen wij op aan in ons leven dat Hij heeft willen vernieuwen. Het alternatief hier is duidelijk, en wij hebben één en ander al eerder opgemerkt. God MET de Mammon,... dat kàn, maar dat loopt verkeerd af. God EN de Mammon is een onmogelijkheid. Blijft over: God OF de Mammon. Of willen wij het zó: of God of de Mammon. Met ander woorden: een leven in volle vrijheid van de Geest of een leven in absolute slavernij. In wezen: LEVEN of DOOD!?!

Wat Jezus bedoelt met de Mammon? Zelfs zij die niets van de Bijbel afweten, weten altijd nog wel wat bedoeld wordt met de "Mammon". Géén afgod, géén macht, zó actueel!! Mammon betekent ook "vermogen", financieel bezit. Maar òòk méér dan dát, méér dan wij ons voorstellen als mens; onze positie, onze status, ons prestige, waarvoor wij ons het zweet van het lijf werken. Letterlijk zien wij hoe mensen verzieken in de slavernij aan de Mammon; en wij zien nog veel méér... hoe onze hele samenleving gecorrumpéerd (= bedorven, corrupt gemaakt) wordt door die slavernij, en dat is dan ook waarover Jezus spreekt. Niet over het feit dat wij ons wel eens zorgen maken over morgen en overmorgen, of dat wij wel eens vóóruitsdenken of zitten te piekeren over iets. Het woord in de grondtekst bedoelt het veel sterker. Het is ons "aftobben", ons leven "opslijten"... Als Jezus zó spreekt, dan ziet Hij al die ongelukkigen reeds voor Zich,... die verziekte mensen die in het leven ten onder gaan, vanwege dat juk van de Mammon dat zij maar niet van zich kunnen afweren. Zij, die het béter hadden kunnen weten. Zij, die (als zij gewild hadden) de nieuwe rijkdommen van Gods Heilige Geest zouden hebben ontvangen. Arme zielen!

De Mammon van het geld, van het bezit, van al die dingen en zaken welke wij reeds opgesomd hebben, mag nooit heer en meester zijn over onze gedachten en daden en gevoelens! Voor degenen onder ons die het hiermee moeilijk hebben, willen wij het anders schrijven: het dienen van de Mammon mag slechts "middel" zijn; nooit "doel" in het leven van de Christen!! Amen.

"Daarom zeg Ik u: Zijt niet bezorgd voor uw leven, wat gij eten, en wat gij drinken zult; noch voor uw lichaam, waarmee gij u kleden zult; is het leven niet meer dan het voedsel, en het lichaam dan de kleding?" (Mattheüs 6:25)

Daar is een "levenswet voor ieder schepsel". Deze komt op het volgende neer: iedereen heeft te zorgen voor zijn levensonderhoud; voor het nodige voedsel en voor de beschutting van zijn eigen lichaam zodra de staat van zelfstandigheid is bereikt; en óók dat hij later voor zijn nakomelingschap zal weten zorg te dragen. Alle voorschriften voor ons geestelijk leven doen niets af aan de geldigheid van wat in oude tijden door God werd gezegd. Bovendien ligt in het "In het zweet van uw aanschijn zult gij uw brood eten (ofwel: verdienen)" (zie [Genesis 3:19a](#)) alles opgesloten! Dit raakt niet alleen het leven van het individu zelf, maar óók van degenen die aan zijn zorgen zijn toevertrouwd. Ieder mens heeft er trouwens voor te zorgen dat niet, door zorgeloosheid, de zorgen van zijn medemensen nodeloos worden verzwaard. Maar deze zorg is niet de eerste in belangrijkheid. De grote massa van materialistisch-denkende Christenen maakt een afgod van eerder bedoelde levenswet, en daarom stelt Jezus daartegenover: méér bezorgd te zijn voor wat de geestelijke innerlijke mens aangaat. Met nadruk wijst Hij ons op het grote gevaar dat dreigt als wij deze onvermijdelijke zorgen voor het tijdelijke, tot een bron van verkeerde bezorgdheid maken, door te gaan denken dat dit zorgen voor ons stoffelijk welzijn, het doel van het leven van de mens zou zijn! Overdreven "Martha-bezorgdheden" zijn niet uit God. Wat wil zeggen, dat steeds maar weer zorgen voor het stoffelijke in ons dagelijks leven van ondergeschikt belang moet zijn, omdat dat alles verlies van tijd en aandacht en energie betekent op de weg naar het ware doel: **dieper geestelijk leven!!**

Dat de Christen in alles op zijn God kan vertrouwen, Die nimmer faalt, is de troostvolle zekerheid, welke zijn deel is. Met Zijn uitspraak: "Maakt u niet bezorgd voor de gewone dagelijkse levenszorgen (lees: eisen)" en de stellige vraag: "Is het leven niet méér waard dan het voedsel" (?) heeft Jezus onze volle aandacht willen vragen voor het "ware levensdoel", dat is: méér bezorgd te zijn voor "geestelijke spijs en drank" en onze "geestelijke bruidskleding"! ⁹ Want **alleen deze zijn van de eerste orde en zijn eeuwig.**

Jezus' woorden houden eveneens de vermaning in, vooral voor de arbeider en prediker Gods, om niet te doen zoals die Schriftgeleerden, die "het kleed van de wijsheid" als méér beschouwden dan de ziel; niet het voorbeeld te volgen van hen die zich blind staren op bijkomstige vraagstukken en letterlijkheid, zodoende hun tijd en krachten verspillend aan schiften en uitpluizen, wat niet Gods wil is.

De vogelen des hemels

(Mattheüs 6:26 en [Lukas 12:24](#) + [6:40](#))

"Aanziet de vogelen des hemels, dat zij niet zaaien, noch maaien, noch verzamelen in de schuren; en uw hemelse Vader voedt nochtans dezelve; gaat gij dezelve niet zeer veel te boven?" (Mattheüs 6:26)

"Makkelijker gezegd dan gedaan" is de verzuchting die zelfs Christenen slaken. Het klinkt erg vriendelijk: God zorgt voor u! Het doet ons denken aan woorden waarmee wij anderen proberen op te monteren als die in de put zitten. Wij denken aan die overbekende spreuken als "komt tijd, komt raad" – "geen zorgen voor morgen" – "hoe donker ook de wolken, daar is altijd een zilveren rand" – "zoek de zonzijde" – "een mens lijdt dikwijls het meest door het lijden dat hij vreest, maar dat nooit op komt dagen", en nog véél méér... Goed bedoeld overigens! Maar wij schieten daarmee niet zoveel op, want de werkelijkheid, de realiteit, is hard en dergelijke woorden worden weggedreven door winden van pessimisme enzovoorts. Wij zouden het heus best willen dat alles "anders" zou zijn. O ja, zeer zeker; maar het is zo ontzettend moeilijk. Wij kunnen toch onmogelijk Gods water maar over Gods akker laten lopen. Dat gaat toch niet; dat kàn eenvoudig niet. Zorgen zijn nu eenmaal zorgen, en wie is die mens die dan maar kan blijven lachen!? Benijdenswaardige mensen, die zoiets wèl kunnen doen... Die zich niet druk maken over al die problemen: werk, gezin, gezondheid, toekomst, naaste burens en verre vrienden, en ga zo maar door. Wij mogen nog blij zijn wanneer niet alles tegelijk komt; want met al die sociale voorzieningen in ons leven, hebben wij onszelf nog steeds geen zorgeloos bestaan kunnen verzekeren. Integendeel.

Wát en hoe moeten wij het dan doen? In de natuur zien wij toch ook dat vogels zich zorgen maken. Want als zij niet uitkijken, worden zij vroeg of laat een prooi van de poes! Hoeveel mensen hebben niet gebeden en geroepen uit de ellende waarin zij zaten,... misschien nòg zitten, maar werden of worden niet verhoord... Zodat zij zich van God verlaten voelden of voelen. Hoe kan dat dan?!?

Neen, het geloof is heus géén vrolijk "vogeltjes- en bloemetjes-geloof". Kom, laten wij elkaar dat nu alsjeblied niet wijs maken, want daarvoor zijn de zaken te ernstig. Dat is wel zó, maar wie weet het nu béter dan Jezus!?! Hij weet dat wij leven te midden van grote gevaren en intense bedreigingen, en dat Zijn Evangelie vraagt om mensen die met hart en ziel in Hem geloven. Mensen, die niet alleen vroeger zoiets hebben gedaan en Hem gevolgd zijn door dik en door dun, maar die ontdekten en steeds weer ontdekten dat zij uit genade een NIEUW LEVEN leefden,... in een andere wereld,... van een nieuwe rijkdom, van een verzekerde toekomst,... een zin

⁹ Zie eventueel onze GRATIS studie "[De Bruid en haar geestelijke kledij](#)" van H. Siliakus. (noot AK)

voor hun leven; ja, iets om je helemaal aan te geven. Ze zagen het wel niet altijd helemaal zo zitten, maar zij wisten tóch dat er iets in hun leven was dat hun bestaan had veranderd. En daar spreekt Jezus hen op aan... Zijn eigen discipelen. Hoe staat het nu met ù, en met mij, en met ons allemaal?

Laten wij willen letten op wat vooraf gaat aan al deze woorden van Jezus; want dit hoort erbij en dat legt het "vaste fundament onder alles wat wij nu uit Zijn mond horen"! Dan zullen wij goed begrijpen wat Jezus bedoelt met die woorden over vogels en verderop bloemen. Laten wij maar eerst bij die vogels blijven. Wat doen ze? Ze bedrijven "gerechtigheid"! Wat? Ja, net wat ook de Bijbel hiervan zegt. Want gerechtigheid vinden wij in de Bijbel.

Wat IS dan gerechtigheid bedrijven? Dat is DOEN wat er van je verwacht wordt,... zijn die je bent,... functioneren naar de bedoeling. Want al die vogels zijn alleen maar wat ze moeten zijn, en die doen ook alleen dat wat ze moeten doen, en wat er van ze verwacht wordt. Vogels vliegen en zingen. Ze hebben geen andere pretenties. Vogels halen het niet in hun kop om bijvoorbeeld mensenwerk te doen, of apen-kunstjes. Ze proberen ook niet te blaffen of te janken als honden. Neen ze zijn die ze zijn, en in deze zin zijn zij rechtvaardig. Maar wát doen wij, mensen? Bedrijven wij gerechtigheid? Zijn wij wat wij behoren te zijn, en doen wij wat er van ons verwacht wordt?? Beslist niet – neen. Mensen willen dolgraag zijn wat ze niet kunnen, niet mogen zijn. Mensen leven bijvoorbeeld bóven hun stand – onder hun maat. Mensen storten zich graag in dit leven met een zekere gulzigheid. Zelf ongelukkig, maken ze ook anderen ongelukkig.

17

Wat wil Jezus dan van zulke mensen,... van óns? Hij wil ons terugbrengen op onze plaatsen. Hij wil dat wij weer zijn die wij zijn,... dat wij gerechtigheid zullen bedrijven en dat wij doen wat wij behoren te doen... That's all! Als wij werkelijk "mens" zijn, geschapen naar Gods beeld en gelijkenis, als wij ware Christenen zijn, discipelen zijn van Jezus, dan zoeken wij naar,... zijn wij bezig met God en Zijn Koninkrijk en Zijn gerechtigheid. Deze is onze roeping. En als Jezus dan zegt: wees niet bezorgd,... dan bedoelt Hij per sé niet: leef nu maar verder "zorgeloos". Maar dan bedoelt Hij: **wees Christen in deze wereld**.

Wie zijn roeping getrouw wil blijven, heeft geen tijd voor onnozele zaken als bijvoorbeeld prestige en status, en alsmaar genieten van dingen die ras voorbijgaan. Voor zo'n mens is het geen zaak meer om uit te blinken en om zoveel mogelijk te hebben in dit leven. Neen, want dan heeft hij leren inzien dat alles neerkomt op "woekeren" met de rijkdom welke hij ontvangen heeft in Christus. Al is er dan nog gebrek èn tekort èn verdriet om ditjes en datjes èn de eenzaamheid. Met dit alles kan Gods Geest hem verder brengen op zijn Christelijk levenspad. Glorie voor Jezus!

Ja, niets kan ik doen zonder Jezus.

Ja, falen zal ik gewis.

Mijn levensboot drijft af zonder Jezus.

Als een stuurloos schip op de levenszee!

De Heilige Geest wil en kan een totale ommekeer brengen in ons bestaan. Zijn bemoeienissen met ons zijn dusdanig, dat wij het druk genoeg hebben. Ja, Zijn Raad en Zijn Leiding zijn openbaringen van (goddelijke) Liefde en van (goddelijke) Wijsheid. Wij raken er zó door geboeid dat wij alles om ons heen vergeten, en alleen nog maar tijd hebben voor Hem, Die leidt in al de waarheid. Amen. Hij houdt ons voor, dat wij ogen gekregen hebben om die gericht te houden op het volbrachte werk van Jezus aan het Kruis te Golgotha, en niet op angst-verwekkende dingen;... oren, om naar Zijn nodende Stem te luisteren, en niet naar geklets in de ruimte, leugens en lasterpraatjes;... een mond, om de Naam des Heren aan te roepen en lof te zingen, en niet om die te vullen met allerlei nonsens, lege woorden, ijdele praat;... een verstand om "verstandig" te doen in alles;... een hart, dat bewogen kan worden door de ontfermingen van de Heilige Geest;... handen, die altijd open zijn en bereid om te geven en niet altijd om te ontvangen;... en voeten, die geschoeid kunnen worden met het schoeisel van het Evangelie des Vredes, en niet om ons te dragen naar gelegenheden waar wij Jezus niet vinden!

Zo heeft dan de Heilige Geest bemoeienis met ons gehele wezen en gebruikt Hij de totale mens om als "kanaal te dienen van zegen". Halleluja! Zodoende zijn wij wat wij behoren te zijn, waartoe wij werden bevrijd, en alsdan bedrijven òk wij gerechtigheid. Daar is in de gelijkenis die Jezus in Zijn leerrede heeft gebruikt nog iets anders; iets dat ons zeer getroffen heeft, en dat niet mag worden vergeten, omdat hieraan een diepgeestelijke betekenis kan worden gekoppeld. Jezus spreekt niet van de "vogels der aarde", maar van de "vogelen des HEMELS"! Zou hier sprake kunnen zijn van toeval? Geenszins! Het is absurd om zoiets ook maar durven te veronderstellen. **"God was IN Christus..."** Daar is geen toeval bij God. En met zó te spreken heeft Jezus, vóór alles, het "hemelse" beeld voor ogen willen stellen waarmee wij te allen tijde bezig moeten zijn. Het is **het beeld van de wedergeboren mens** die (evenals alle vogels) zich kan verheffen boven al het aardse, dat hem altijd weer naar beneden trekt. Want daartoe ontvangen wij Zijn bovennatuurlijke kracht; de kracht van de Heilige Geest! *"Zij zullen opvaren met vleugelen, gelijk de arenden..."* (Jesaja 40:31b). Geprezen zij de Naam des Heren!!

Zo doelt dan Jezus' gelijkenis hier niet op het leven van de wereldling die (na jaren van zorgeloosheid en aardse genietingen) te kiezen heeft tussen zwoegen, bloed èn zweet èn tranen, òf omkomen van gebrek in "the struggle for life" (= de strijd des levens)! Zijn woorden zijn gericht tot Zijn discipelen, tot hen die **Hij** voedt met Zijn LEVEND Woord... Die Hij aan het klaar maken is voor ambt en bediening, welke Hij hen gaat toevertrouwen. Hij wéét béter dan wie ook, hoe de menselijk ziel gelijk is aan een "gekerkerde vogel", die verstrikt is in

het uitgespannen net van de mammon-vogelaar, die hem vasthoudt en ten leste laat omkomen van honger en gebrek!! Juist dit onzichtbaar geestelijk omhoog-stijgen van de wedergeboren en met Gods Geest vervulde mens, van de geestelijke mens dus, doet hem dat wonderleven van Gods Geest smaken, dat degene die zijn blik altijd maar omlaag richt nooit leert kennen.

Hier ontdekken wij meteen een wonderlijke paradox. Zou het? Het is tegelijkertijd de natuurlijke weg waarop God (òòk in letterlijke zin) zorgt voor allen die in Zijn vaderlijke zorg geloven en zich aan Hem toevertrouwen, doordat zij dat geestelijk voedsel nuttigen dat Hij hen bij voortduring schenkt. Hij, Die Geest is, weet niettemin te voorzien in stoffelijke voeding en kleding en in alle andere aardse noden en behoeften. O, glorie voor Hem! Wij willen het anders zeggen: **een TOTALE God** weet in Zijn Alwijsheid **de TOTALE mens** te voorzien van alles wat hij nodig heeft in zijn aards bestaan.

De leliën in Gods schepping

([Mattheüs 6:27-32](#) en [Lukas 12:25-31](#))

“Wie toch van u kan, met bezorgd te zijn, een el tot zijn lengte toedoen? En wat zijt gij bezorgd voor de kleding? Aanmerkt de leliën in het veld, hoe zij wassen (= groeien); zij arbeiden niet, en spinnen niet; en Ik zeg u, dat òòk Salomo, in al zijn heerlijkheid, niet is bekleed geweest, gelijk één van deze.” (Mattheüs 6:27-29)

18

Kinderen Gods onder de mensen, voor wie God weet te zorgen, zijn de wedergeborenen en met Gods Geest verzegelden, die gelijk de vogelen des hemels op de wiekslag van de Geest weten op te stijgen om Hem te vinden. Voor hen is er ook een “hemel op aarde” mèt Jezus. Deze kunnen **door de inwonende Geest** nù al op aarde zijn als “lelie-reine” kinderen Gods, die met hun lieflijke geur van hun blijdschap van de Heilige Geest de Schepper van hemel en aarde loven en prijzen voor Zijn wonderlijke liefde en uitnemende genade. Zij zijn de “reinen van hart” van welke Jezus spreekt! Die “armen van geest” die Hem aanschouwen in al Zijn bemoeienissen en voorzieningen door Zijn Geest. Zij zijn de zachtmoedigen en vreedzamen in wie de stille vlam van de liefde van God aanwezig is. Wáár groeien leliën in de vrije natuur? Tussen gras en onkruid! Niemand verzorgt ze of geeft ze voedsel; niettemin hebben ze aan niets gebrek, en groeien ze op in volmaakte schoonheid en op de tijd van de Schepper bloeien zij. Is het niet wonderlijk dit harmonische samenspel van Schepper en schepsel? Hoeveel te méér nog zal de schoonheid zijn van die leliën van de zielen der wedergeborenen en met Gods Geest vervulde Christenen!!

Jaren geleden las ik een boek over “De leliën des velds”. Daarin kwam een uiteenzetting voor, welke mij altijd is bijgebleven – deze: het kind van God is in staat om, door middel van de kracht van de Heilige Geest, de gezonde levenssappen van het in het diepste van zijn wezen levend verlangen naar de Zon der gerechtigheid en bovenaards leven, op te stuw en om te zetten tot een altijd fris en krachtig en gezond geloof,... tot het groen der hope van de jonge knop en de eerste stengels van dat opgaande NIEUWE LEVEN in Christus. Hetzelfde beeld in de vorige gelijkenis van de “vogels des hemels” vinden wij terug in het Evangelie naar Lukas. Met Zijn gelijkenis van “gras en leliën” heeft Jezus ons geloof willen versterken in Zijn wondervolle voorzieningen, welke boven bidden en denken zijn. Alles tezamen gevat kunnen wij concluderen dat Hij “geloofs-vertrouwen” in het dagelijkse onderhoud (kleding en spijs) als voor-zich-zelf-sprekend vindt. In diepere zin heeft Hij hierin willen doen uitkomen: de uiteindelijke behoudenis van het kind van God. Voorwaar! Dit zijn hóógst ernstige zaken met betrekking tot de eeuwigheid!! Amen.

Lezen wij wat Jesaja, de profeet, heeft geschreven: “*ALLE vlee is (als) gras, en al Zijn goedertierenheid als een bloem op het veld. Het gras verdort, de bloem valt af, als de Geest des Heren daarin blaast; voorwaar, het volk is gras. Het gras verdort, de bloem valt af; maar **het Woord van onze God BESTAAT IN EEUWIGHEID***” (Jesaja 40:6b-8). Hier is in overdrachtelijk zin sprake van “DE MENSHEID”. Zoals wij reeds hebben opgemerkt, bevinden zich en groeien de leliën te midden van het gras; en in deze positie versieren zij de omgeving. Zij zijn dus tot “sieraad”. In dit licht is het niet moeilijk te verstaan dat deze “*leliën in het veld*” zuivere beelden zijn van de kinderen Gods; en aan de andere kant is het gras typerend voor de bewoners der aarde. Dit laatste wordt straks “weggeworpen in de vurige oven” – beeld van de profetische Grote Verdrukking in het raadsplan Gods...

Kinderen Gods, kinderen van het Koninkrijk Gods daarentegen hebben niets te vrezen. Zij zullen in de slotdagen van de tijdsbedeling waarin wij thans leven, in de laatste dagen, geheel en al bekleed zijn met het schoonste “sieraadskleed”: het “kleed van de Heilige Geest” – het BRUILOFTSKLEED”. Geheel en al hierin “gewikkeld” – dat wil zeggen: **VOL van de Geest (!)**¹⁰ – zullen zij in staat zijn om die Grote Verdrukking te ontvliesen. Waar anderen de duisternis liever hebben en ook daarin terecht komen, daar zullen de kinderen Gods (waar zij altijd reikhalzend uitgezien hebben naar het Licht) ook in dat Licht wandelen. Lof en dank zij de Here!

Omdat het leven van de laatstgenoemden de terugkeer betekent tot de Bron van EEUWIG LEVEN; tot God Zélf! Omdat de menselijke ziel van een bovenaardse natuur is, waarin nooit de kiem van de dood zal (kunnen)

¹⁰ Zie eventueel onze GRATIS studie “[Er komt spoedig een Goddelijke Bruiloft hier op aarde \(nl. de grote ‘Spade Regen’ uitgieting van de Heilige Geest, in grote kracht\)](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

binnendringen, zolang als die ziel “dorst naar de LEVENDE God”. Amen.

Daarom maak u geen zorgen... want het leven van de mens is méér dan alleen maar dat vleselijke leven, dat enkel uit stof is opgebouwd. Daarom is het hoofdzaak, voor ons allemaal, er voor te waken dat de Heilige Geest Zijn werk vooruitgang kan doen vinden in ons leven. Wij hebben onze lessen te leren, meer nog dan uit boeken, dagelijks te putten uit al datgene wat het leven ons als dagelijks voedsel in overvloed te slikken, te verduren en te verteren geeft. Vertrouwend “dat degenen, die God liefhebben, alle dingen medewerken ten goede, namelijk degenen, die naar Zijn voornemen geroepen zijn.” (Romeinen 8:28b)

“...want uw hemelse Vader weet, dat gij al deze dingen behoeft.” (Mattheüs 6:32b)

Ja, onze hemelse Vader weet dat wij al deze dingen nodig hebben. “AL DEZE DINGEN...” Dit geeft inderdaad te denken. Wanneer bekering niet gevolgd wordt door overgave, ervaren wij nooit die bevrijding welke Jezus heeft beloofd. Bevrijding maakt dat wij los komen van hebzucht, van eierzucht, van eigen kracht en zo meer. Wij ervaren dan een inniger contact met Hem, bij Wie alle dingen ook mogelijk zijn, omdat Hij alleen het juiste antwoord heeft op al onze noden; letterlijke en geestelijke.

Met behoud van onze eigen vrije wil, die alsdan geheiligd wordt door Gods Geest, leven en werken wij dan “verticaal”. En hoe verticaler wij denken, hoe horizontaler wij gaan handelen. Daar is **in Christus** géén “tussen-standpunt”! Begrijpen wij dit wel goed?! Daar is in ons leven dan niet een beetje van dit en een beetje van dat, maar allebei, en dan allebei helemaal. Prijst God!!

Als wedergeborenen en met Gods Geest vervulden leven wij in de vrijheid van de Geest, en zijn tòch “gevangenen van Hem”. Welk een gezegende ervaring! Onze geloofs-rijkdom overwint zelfs de twijfel. Wie kan iets beters wensen? Want de mens die twijfelt maakt zijn geloof tot een leugen: Wanneer wij Hem aanroepen als “onze Vader”, en niet geloven dat Hij ook als een Vader voor de Zijnen zorgt. Dat de Heilige Geest ons voor dit laatste beware. Amen.

“Wees dan niet bezorgd over de dag van morgen, want de dag van morgen zal voor zichzelf zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.” (Mattheüs 6:34, HSV)

Het bovenstaande volgt op een duurzame raad en vaste belofte in vers 33 van Mattheüs 6¹¹. Zij leren ons verstaan dat God op alle wegen van Zijn kinderen (welke wegen ook de Zijne zijn) zorgzaam aanwezig is. Hoe? Wel, in het Woord dat Hij tot ons spreekt; in de Geest Die Hij gezonden heeft om ons voort te leiden; in de mensen die Hij als instrumenten gebruikt; en dan verder ook nog in tekenen en wonderen, om ons over een dood punt heen te helpen en ons geloof te versterken.

Zó zorgt Hij voor de Zijnen. En tegelijkertijd leert Hij ons dat wij er van kunnen leven, maar er nooit vóór moeten leven. Het enige doel van ons leven moet zijn: ervoor zorgen om in harmonie met God te leven, door de Geest te gehoorzamen. Dàn wordt elke last en iedere zorg ons licht; Hij werkt immers alle dingen uit, en Zijn werk is volmaakt. Zelfs weet Hij alle kwaad dat op ons afkomt om te zetten in wat goed is voor ons. Halleluja!!

Zoekt eerst “Het Koninkrijk Gods EN Zijn Gerechtigheid”

([Mattheüs 6:33](#) en [Lukas 12:31](#))

“Zoekt eerst...” Mensen keren o zo graag de natuurlijke orde der dingen om! Wat God verbiedt!! De Schepper staat bóven het geschapene, en de Geest bóven het stoffelijke! Daarom zegt Jezus ook: “Zalig degenen die dorsten naar gerechtigheid”. David heeft in één van zijn psalmen gezongen: “Gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, *alzó schreeuwt (DORST) mijn ziel naar U, o God*” (Psalm 42:2). Alleen als onze harten warm en krachtig kloppen voor het geestelijk leven – in en mèt Christus – zal de deur zich openen welke toegang geeft tot nõg dieper geestelijk leven... Gods goede Geest zal dan al Zijn liefdevolle zorgen aan ons wijden, om ons verder te helpen en zodoende op te voeden. Maar wijzelf moeten gewillig zijn om alle “kwade restanten” op te ruimen (God is niet onze “baboe of loopjongen”, dat wij Hem alles kunnen laten doen!) om alsdàn “ALLE DINGEN TOEGEWORPEN TE KRIJGEN”.

De manier om al die kwalijk-riekende restanten op te ruimen, wordt ons door Jezus in het Evangelie aangegeven! Hijzelf is het Licht Dat ons voorgaat en de weg verlicht voor al de Zijnen die Hem, uit liefde, zoeken. Wij zullen dan zeker Gods gerechtigheid vinden. God is een Vader Die allereerst en het meest zorgt voor Zijn kinderen. Maar onvoorwaardelijk is Zijn voorschrift: “ZOEKT EERST...” Want, “wie zoekt, die vindt” (zie [Mattheüs 7:8](#) en [Lukas 11:10](#)). En wat wij vinden is “winst voor de eeuwigheid”. **Jezus Zelf is DE GERECHTIGHEID van Gods Koninkrijk.** Amen.

¹¹ Mattheüs 6:33, “Maar zoekt eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u toegeworpen worden.”

Nog wat ter overdenking

Onze gedachtewereld is een wondere wereld. Hierin wordt feitelijk ons karakter en gedrag gevormd. Zij is de werkplaats van een onzichtbare beeldhouwer. Hij modelleert onze persoonlijkheid. Vandaar ook de opdracht van de wijze Spreukendichter: *“Mijn zoon! merk op Mijn Woorden, neig uw oor tot Mijn redenen... Behoed uw hart bóven al wat te bewaren is, want daaruit zijn de uitgangen des levens.”* (zie [Spreuken 4:20-23](#))

Onze gedachten bepalen de richting in welke wij groeien. Zij hebben een bepaalde kracht en hun onderwerpen en hun beelden vormen ons. Wat een “flits” is, wordt later een “beeld”, en dit gaat invloed uitoefenen op ons verder denken. Dit laatste wordt dus ondersteund door beelden. Hier hebben wij nu “het oog van onze ziel”: het geestelijk visioen. Met ons geheugen kunnen wij ons de beelden te binnen roepen. Kunt u mij volgen? Onze “verbeeldingskracht” – of die nu iets wezenlijks heeft voortgebracht of niet – laat onuitwisbare sporen na op ons karakter. En die beelden, waarop wij ons innerlijk richten, hebben hun uitwerking op ons. Wat wil dit zeggen. Zij maken van ons kinderen Gods òf schijnvromen, milde gevers of gierigaards, en zo meer. *“Doe de verkeerdheid van de mond van u weg, en doe de verdraaidheid der lippen verre van u”* (Spreuken 4:24). *“Want uit de overvloed van het hart spreekt de mond.”* (Mattheüs 12:34b)

20

Iemand's woorden openbaren dus zijn wezen! **Daarom let God op ons hart, en weegt Hij onze gedachten.** Vele mensen achten hun leven goed, zolang er maar géén “wangedrag” is; ook al is hun gedachtewereld onrein. Maar God acht geen leven rein zolang de gedachtewereld niet verlost is van het alles-bestormende kwaad. Vroeg of laat komen onbeheerste gedachten over de lippen. Laten wij letten op wat David vraagt aan God in de 19de Psalm: *“Laat de redenen van mijn mond, èn de overtreding van mijn hart welbehaaglijk zijn voor Uw aangezicht, o Here, mijn Rotssteen en mijn Verlosser!”* (Psalm 19:15)

Waarlijk, onze gedachten bepalen welke afgoden wij dienen. Hier nu ligt de kloof tussen de “gelovige” en de “discipel”! Gods Geest kan ons leren:

- vermijden, alles wat naar onreinheid zweemt; want er is niets wat de Heilige Geest sneller uitblust dan smerige gedachten.
- lege “lol” uit de weg te gaan. Humor kàn een goede sfeer scheppen, als ernst vervangen wordt door een opgeruimd gemoed. Maar als wij altijd lollig willen zijn, kan ook op gewijde grond overtreden worden, zodat de Geest Gods van ons wijkt.
- onze gedachten te wijden aan de dingen die Bóven zijn, waar Christus is. Een leeg hart is de speeltuin van de duivel! Dus moeten wij niet alleen bidden: “Beproof mij, o God, en ken mijn gedachten” (zie [Psalm 139:23b](#)), maar wij moeten òòk “elke gedachte gevangen nemen tot de gehoorzaamheid van Christus.” (zie [2 Korinthe 10:5b](#))

“De God nu der HOOP vervulle ulieden met alle BLIJDSCHAP en VREDE in het geloven, opdat gij OVERVLOEDIG moogt zijn in de HOOP, door de kracht van de Heilige Geest” (Romeinen 15:13). Amen.

- *“O diepte van rijkdom, beide van de wijsheid en de kennis van God,... 36. Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen...”* (zie [Romeinen 11:33-36](#))
- **“Ik ben DE Weg, en DE Waarheid, en HET Leven. Niemand komt tot de Vader, dan door Mij (= Jezus).”** (Johannes 14:6b)

Einde 2de deel